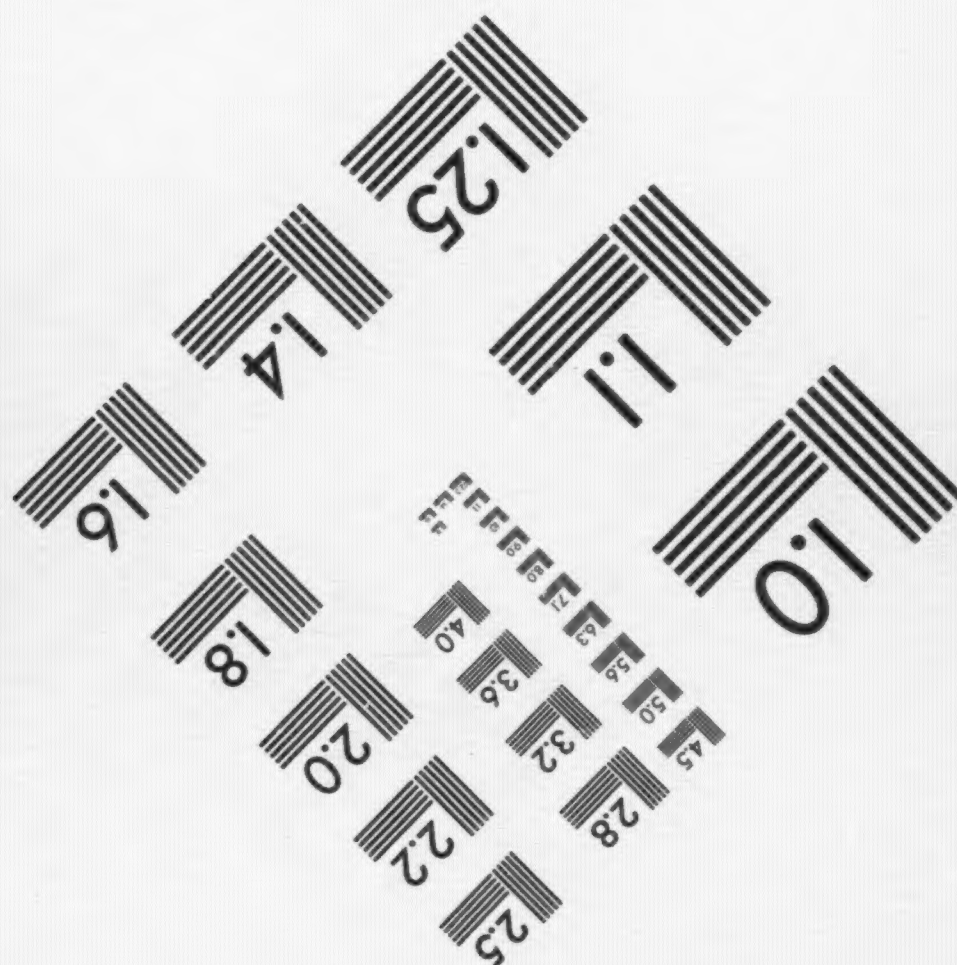
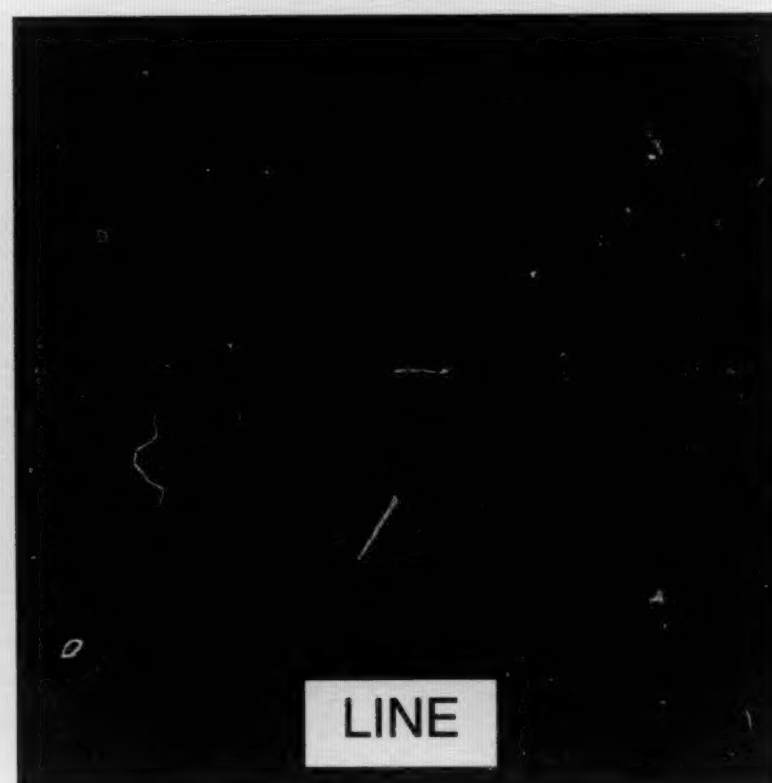
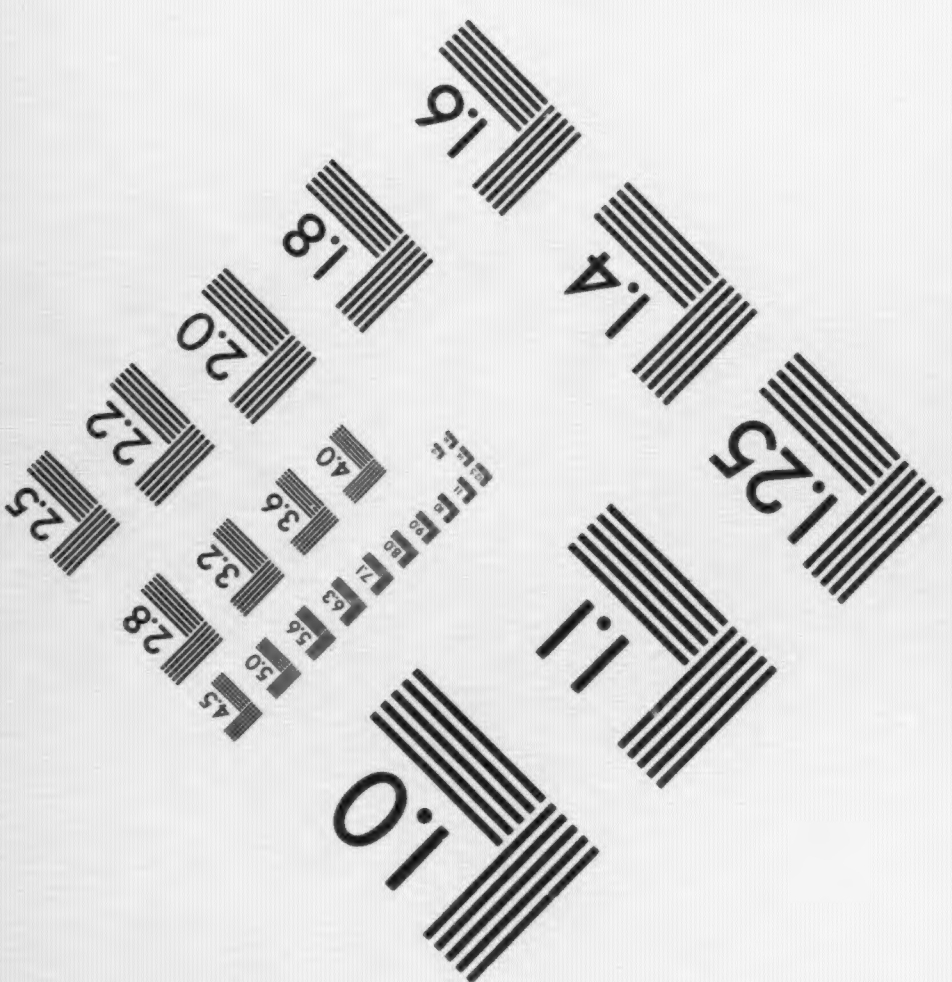
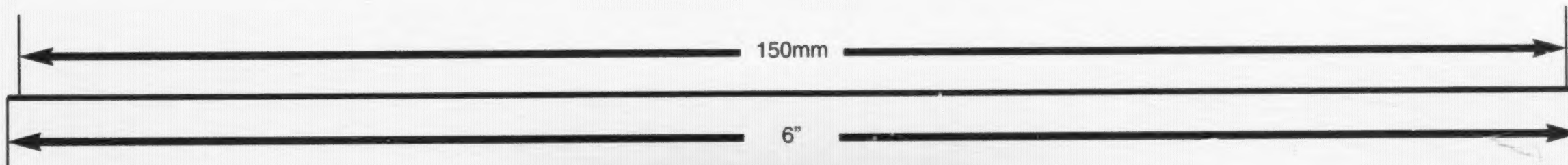
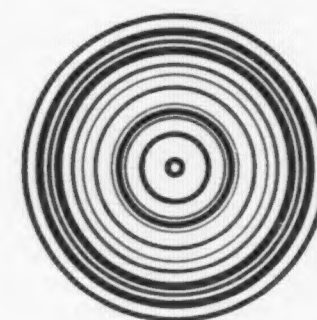
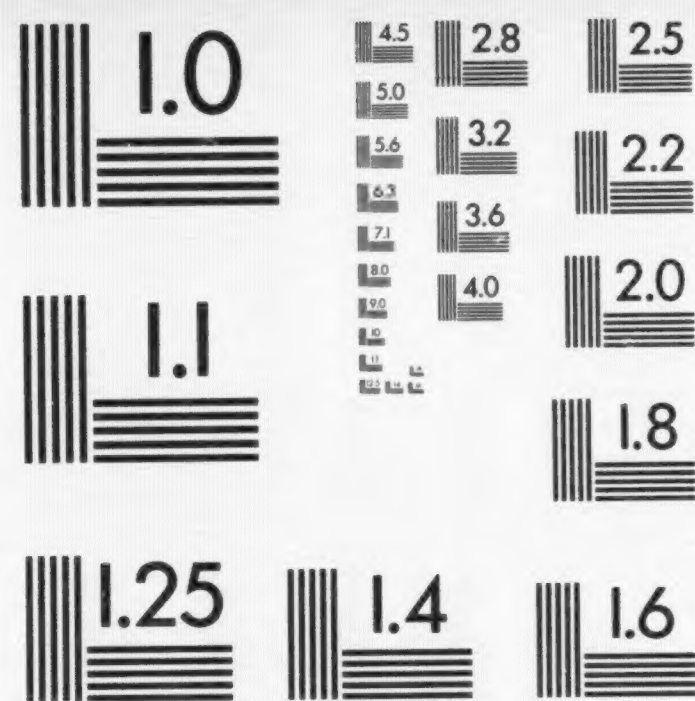
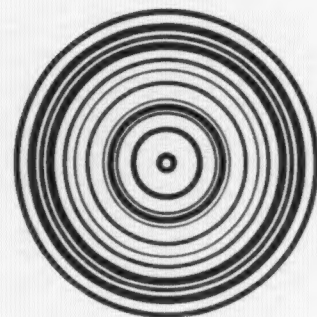
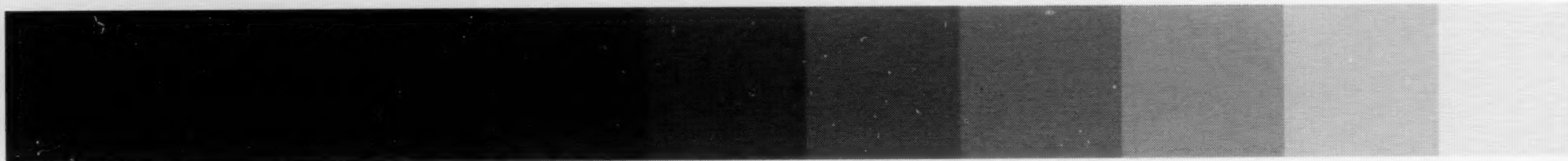
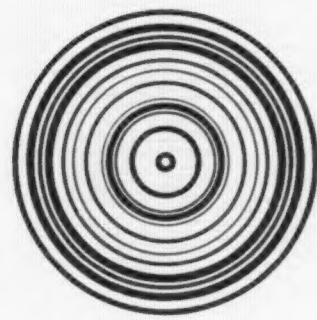
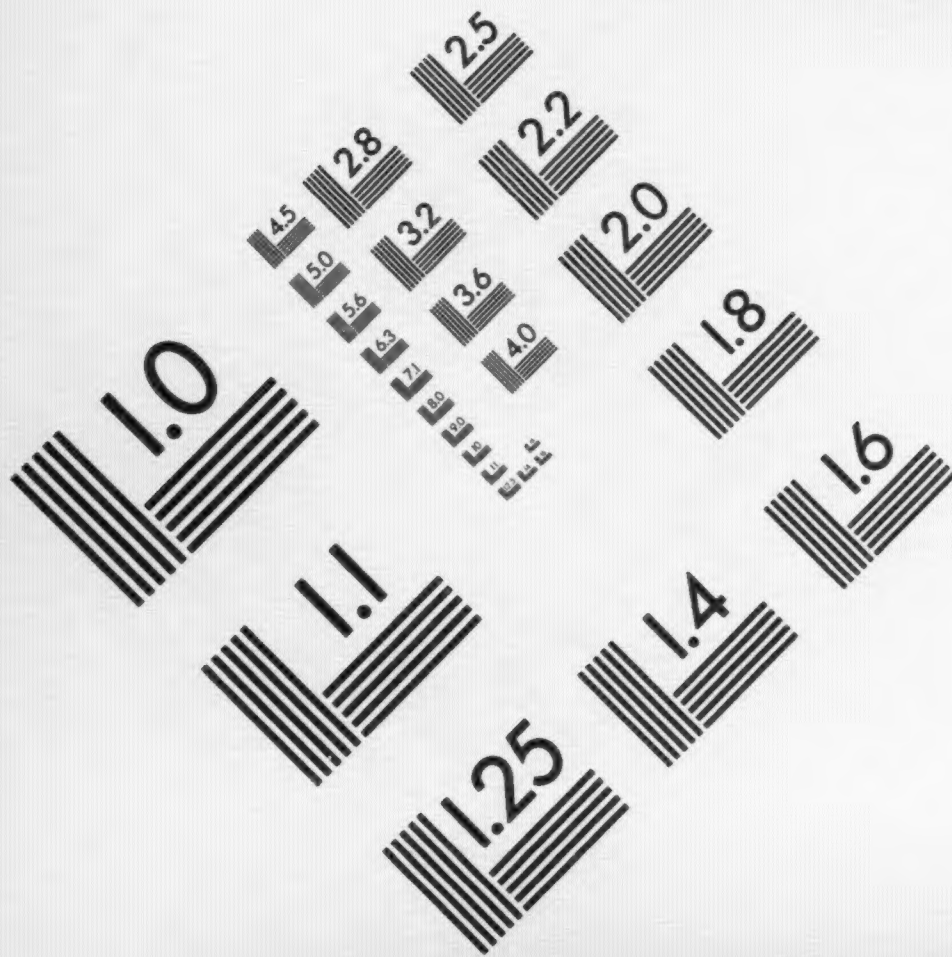

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

Handwritten text, possibly a signature or date, located in the upper right quadrant of the page.

Microfilmed 2004
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH
DRAMA

PRESERVATION
PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-20004-1877.16

Chekhov, Anton.

Der ber ; Der shidekh

London, 1905.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2004-1877.16

Chekhov, Anton Pavlovich, 1860-1904.

Medved. Yiddish

Der ber ; Der shidekh / iberz. fun A. Frumkin.

London : G. David, 1905.

Varying form of title: Shidekh

36 p. : port. ; 22 cm.

1. Russian drama--Translations into Yiddish.

I. Frumkin, A. (Avraham), 1873-1940. II. Chekhov, Anton Pavlovich, 1860-1904. Predlozhenie. Yiddish. 1905. III. Great Britain-England-London

ID: NXYH00-B8446

CC: 9114

DCF: [HBR]

CALL #: /106133

Reduction ratio

X 10.0

אנטאן פאולאוויטש טשעכאוו

איז געבאָרען געוואָרען אין טאנאָנראָג דעם 17-טען יאנואר 1860. ער האָט שטודירט אין מעדיצינישען פֿאַקולטעט אין מאַסקווער אוני-ווערסיטעט, וואו ער האָט אין 1884 געענדיגט דאָקטאָר מעדיצין. דיזע פראָפּעסיאָן האָט איהם אָבער נישט צופֿרידענגעשטעלט און ער האָט זיך איבערגעגעבען דער ליטעראַטור. זיין ליטעראַרישע קאַריערע האָט ער אָנגעפֿאַנגען נאָך זייענדיג אין אוניווערסיטעט אין די 80-ער יאָהרען, ווען ער האָט געשריבען קורצע ערצעהלונגען אין „נאָוואָע ווערעמאַ“, „סטריקאָזאַ“ און אנדערע צייטשריפטען אונטער דעם פּסעוּדאָנים א. טשעכאָנטע. זיין ערשטע ערצעהלונג האָט ער אָנגעשריבען אין 1879. אין 1890 איז ער אוועק נאָך סיביראָס זיך צו בעקענען מיט דעם לעבען פֿון די געפֿאַנגענע. ער האָט אָנגעשריבען היבשע עטליכע דראַמען, גרע-סערע און קלענערע נאָוועלען און אַ מאַסע קליינע סקיצען, מיט וועלכע ער האָט זיך קונה שם געווען אין דער גאנצער ליטעראַרישער וועלט. אין רוסלאַנד איז ער געווען איינער פֿון די בעליעכטסטע און בעריהמט-סטע שרייבער. ער איז געשטאָרבן אין באָדען, דייטשלאַנד, דעם 15טען יולי 1904.

אם ביכעל, וואס ליגט דא פאר איך, איז דאס ערשטע פון א סעריע קליינע ערצעהלונגען און דראמען, איבערזעצט פון פערשידענע שפראכען, וועלכע וועלען פון צייט צו צייט ארויסגעגעבען ווערן פון דעם זעלבן פערלאג אונטער דעם אלגעמיינעם נאמען: „פון פערמדע לשונות“.

אונזער אידישע ליטעראטור איז ליידער ארים אין גוטע, גאנצע איבערזעצונגען. אין רוסלאנד, וואו דער יאגד נאך געלד האט נאך נישט אזא שווארצע נבורה ווי אין אמעריקא און האט נאך נישט פערדארבעט אין גאנצען דעם ליטערארישען געשמאק אי פון די ארויסגעבער, אי פון די לעזער, איז דער דאזיגער טהייל, די איבערזעצונגען, צום בעדויערן כמעט אין גאנצען פערנאכלעסיגט געווארען. אין דער צייט וואס אונזער אריגינעלע שעה-ליטעראטור איז געוואקסען און האט זיך ענטוויקעלט צו אזא מדרגה, אז זי ווערט שוין איצט איבערזעצט אין אנדערע אייראפעאישע שפראכען, איז אין רוסלאנד ערשינען זעהר, זעהר א קליינע צאהל ווערקע, איבערזעצט פון פערמדע לשונות, און אויף די איבערזעצטע ווערק, וואס זיינען ערשינען אין אידיש אין אמעריקא, אויף זיי מיט זעהר וועניג אויסנאמען, קען מען זאגן: הלואי וואלטען זיי גאר נישט ערשינען! דאס הארץ טהוט וועה אז מען נעהמט אריין איינעם פון די דאזיגע „גוטע“ ראמאנען אין דער האנד, מען רעדט שוין נישט פון דער איבערזעצונג אליין, פון דער ביליגער, פון דער האנד אוועקגעמאכטער ארבייט, דאס טרויעריגסטע איז, וואס די בעסטע ווערק פון די גרעסטע שרייבער פון אונזער צייט זיינען אזוי צוהרגעט, אזוי עקעלהאפט פערקירצט און ארומגעשניטען געווארען, אז ס'איז זיי אונמעגליך צו רעדקענען. וואס פאר א בעגריפע קען דער לעזער האבען פון טאלסטאיי אדער פון זאלא, ווען ער לייענט זייערע מייסטער-ווערק אין אידיש? וואס איז „אנא קארענינא“ אין אידיש, אויב נישט א שאטען, א מיאוסער שאטען, א מפיל פון דעם געזונדען, וואונדער-שעהנעם קינד, וואס דער גרויסער רוסישער דיכטער האט דער וועלט געשאנקען? וואס איז „נאנא“ און אלע אנדערע זאלא'ס זאכען, אין דער אידישער איבערזעצונג, אויב נישט שונד-ביכלאך פון פראסטעסטען, ביליגסטען סארט? וואס זיינען דאס רוב אלע אנדערע איבערזעצטע ראמאנען און ערצעהלונגען, וועלכע האבען געהאט דאס אונגליק צו ערשיינען אין דער אידישער שפראך, אויב נישט צוקאלעטשעטע, צוקוועטשטע גליעדער פון גאנצע קערפערס, אהן א ברעקעל זאפט, אהן א נשמה, אהן ליב און לעבען? יא, הלואי וואלטען זיי גארנישט ערשינען! דאס קען מען זאגן פון טיעפען הארצען, הלואי וואלטען זיי נישט ערשינען, דאן וואלט זיך אפשר אמאל געפונען אן ערנסטער ארויסגעבער, וואס וואלט געהאט דיא מעגליכקייט צו געבען דאס אידישע לעזע-פובליקום אמת'ע, גוטע איבערזעצונגען פון די אלע בעריהמטע ווערק!

נאך דאס וואס איז געווען איז פערפאלען. דערמיט אבער האט זיך נאך נישט אלצדינג געענדיגט. עס זיינען נאך פארהאן מאסען גוטע זאכען אין יעדער אייראפע. אישער ליטעראטור, וואס זיינען נאך נישט איבערזעצט געווארען אין אידיש, פארהאן מאדערנע וועלט-בעריהמטע שרייבער, מיט וועמען דאס אידישע לעזע-פובליקום איז נאך נישט בעקאנט, פון וועמען עס האט נאך כמעט גארנישט געהערט, אט דעם דאזיגן מאנגעל צו ערפילען, אויף וויפילע אונזערע כחות וועלען אונז ערלויבען, איז אונזער אויפגאבע.

דער פערלאג „פון פערמדע לשונות“ וויל ביימראגען ווי ווייט מעגליך צו דער-בערייכערונג פון אונזער אידישער ליטעראטור אין דעם פערמדען טהייל איהרען, אין דעם טהייל פון די איבערזעצונגען. דערביי ווילען מיר אבער נישט נארען נישט די לעזער און נישט זיך, מיט'ן גאנצען ווילען אונזערן צו שאפען וואס מעהר אין דיעזער הינזיכט, זיינען מיר לעת עתה נישט אים שטאנד צו אונטערנעהמען גרויסע ארבייט, מיר זאגען אלזא, אז מיר וועלען ארויסגעבען פון צייט צו צייט זאמלונגען פון קליינע ערצעהלונגען און דראמען, איבערזעצט פון פערשידענע שפראכען. אבער אט די קליינע מייסטער-ווערק פון דער וועלט-ליטעראטור וועלען בלייבען גאנץ אזוי ווי אין דער שפראך, אין וועלכער זיי זיינען געשריבען געווארען. די איבערזעצונגען וועלען זיין אין ריינעם אידיש אבער טריי צום אריגינאל, דער לעזער וועט זיך אלזא בעקענען מיט דעם שרייבער אליין, מיט זיין ווירקליכער ארבייט און נישט מיט די צוקריפעלטע גע-דאנקען און בילדער, וואס מען גיט איבער אין זיין נאמען.

די צוויי איין-אקטערס „דער בער“ און „דער שידוך“ פון אנטאן טשעכאוו האבען געהאט א גרויסען ערפאלג נישט נאר אין רוסלאנד, נאר אויך אין דייטשלאנד און אויף מאנכע אנדערע ביהנען, וואו מען האט זיי אויפגעפיהרט, מיר גיבען זיי דארום אין ערשטען ביכעל, וויל דער מאנגעל אין געדרוקטע גוטע טהעאטער-שטיקער אין דער אידישער שפראך פיהלט זיך גאנץ שטארק, אין דער לעצטער צייט בעמערקען מיר אומעטום א שטיקעל בעוועגונג פאר א פרייער אידישער ביהנע, עס זיינען פארהאן יונגע מענשען, וואס פיהלען אין זיך א פעהיגקייט אויפצוטערעטען אויף דער ביהנע, נישט אלס פראפעסיאנעלע שוישפיעלער, נאר אלס לעבעדיגע פון קונסט, אין די ערטער, וואו ס'איז נאך נישטא קיין רעכטער אידישער טהעאטער און וואו א חברה פורים-שפיעלער פערטרעטען דעם פלאץ פון אמת'ע אקטיארען, איז די ענטוויקלונג פון א פרייע ביהנע איינפאל פון דרינגענדער נויטווענדיגקייט. אבער אום אויפצופיהרען גוטע טהעאטער-שטיקער מוזען זיי פריהער זיין געדרוקט, און ארויסגעבען טהעאטער-שטיקער אויף אידיש איז ליידער ביי נישט לאנג צוריק נישט געווען אין דער מאדע.

טשעכאוו'ס צוויי איין-אקטערס דארפען נישט האבען אונזער הסכמה, וואס איז שייך צו זייער ליטערארישען ווערטה, פאר די יונגע לייט, וואס ווילען ענטוויקלען דעם געשמאק פון דעם אידישען טהעאטער-בעזוכער און איהם אבגעוועהנען פון שונד, זיינען זיי ווי געוואונשען. דערצו איז זיי לייכט אויפצופיהרען אהן גרויסע שווייגיקייטען. ווי מיר האבען שוין געזאגט, זיינען מיר דערווייל נישט אים שטאנד צו אונטער-נעהמען גרויסע ארבייטען. דאס זאגט אבער נישט, אז איינע פון אונזערע ווייטערע אויסגאבען זאל נישט זיין א גרעסערעס ווערק פון א בעריהמטען אייראפעאישען שריפט-שטעלער, עס היינט נאטירליך אב פון דעם ערפאלג פון אונזער אונטערנעהמונג, פון דעם אבקלאנג, וואס די אויסגאבען „פון פערמדע לשונות“ וועלען געפינען ביי דעם אידישען לעזע-פובליקום, מיר האפען, אז די לעבעדיגע פון גוטע ליטעראטור וועלען אנקוראזשירען אונזער ארבייט.

די ארויסגעבער.

לוקא. אט האסט דו דיר! ס'איז גאר נים אויסצוהאלטען, כנאמנות! ניקאליי מיכאילאווטש איז געשטארבען, ס'איז נאָם'ס רצון גע-
זען אזוי, זאל איהם נאָם געבען די אייביגע רוה... איהר האָט זיך גע-
נומען צום האַרצען, נו, וויפיעל איז דער שיעור? שוין צייט אויפצוהערען.
מען קען נים אייביג וויינען און טרויער-קליידער טראָגען. אויך מיר איז
מיט יאהרען צוריק מיין אלטע אָבגעשטארבען... איך האָב זיך גענומען
צום האַרצען, אַ חורש נאָכאנאנד האָב איך געוויינט און דאָן איז געווען
גענוג. צי קען מען דען אייביג קלאַגליעדער זינגען? דאָס איז די אלטע
גאָר נים ווערטה געווען. (ער זיפצט.) איהר האָט אָן אלע שכנים פֿערנע-
לען... נים איהר פֿאָהרט אַרויס, נים איהר ווילט מען זאל צו איך קומען
צו גאָסט. מיר לעבען, זייט מיר מוחל, אזוי ווי די שפיגעל, דעם ליע-
בען שוין פֿון טאָג זעהען מיר נים. דעם ראָק, די ליורעע מיניע האָ-
בען די מיין צופֿרעסען... און כ'וואָלט געזאָגט, ס'זיינען קיין גומע מענ-
שען נישט, אָבער דער גאָנצער געגענד איז פֿול מיט סאָמע שררות...
אין ריבלאָוו שטעהט דער רעגנמענט, אָפֿיצירען—איינפֿאָך צוקער-גער
בעקס, מען קען זיך נים זאָט אָנקוקען מיט זיי! און אין לאַגער איז יע-
דען פֿרייטאָג אַ באָל, און יעדען טאָג שפיעלט די מיליטער-מוזיק... אַך,
מיין טהייערינקע, גומינקע בעל הבית'טימשישקע! אזוי יונג און אזוי שעהן
ווי איהר זייט, מילך און בלוט, אַז איהר וואָלט נאָר געוואָלט הנאה
האַבען פֿון אייער לעבען... די שעהנקייט האַלט נים אָן אויף אייביג! אַז
עס וועלען אזוי אַריבערגעהן אַ צעהן יאהרעלאַך, וועט איהר גערן וועלען
צוריקבאָפען און אַרויסגען אויף'ן יאָכט נאָך די העררן אָפֿיצירען, אָבער
ס'וועט שוין זיין צו שפעט.

מאדאם פאפאוו (ענטשלאָסען). כ'בעט דיר, דו זאָלסט מעהר צו מיר
נים ריידען דערפֿון. דו ווייסט, אַז זינט ניקאליי
מיכאילאווטש'ס טויט האָט מיין לעבען קיין שום ווערטה נים... דו
מיינסט, איך לעב, אָבער ס'דוכט זיך דיר נור אויס אזוי... כ'האָב ביים
קבר אַ גדר געטהאָן, אָט די טרויער-קליידער נים אויסצוטהאָן און ווייט
פֿון דער וועלט צו לעבען... דו הערסט? זאל די נשמה וויינע זעהן, ווי
איך האָב איהם ליעב... יאָ איך ווייס, ס'איז פֿאַר דיר קיין סוד נים—
ער איז אָלט געווען אונגערעכט אַנטקעגען מיר, גרויזאָס און... ער האָט
מיך גענאָרט, אָבער איך וועל איהם בלייבען געטריי ביז צום קבר און
איהם ווייזען ווי איך האָב געקענט ליעבען... דאָרט אויף יענער וועלט
וועט ער מיך געפינען פֿונקט אזוי ווי איך בין געווען ביז זיין טויט...
לוקא. נאָך וואָס אָט די ווערטער... אַז איהר וואָלט ליעבערשט געקענט
אַרויסגען אין גאָרמען שפאָצירען, צי הייסען איינשפאָנען טאָב'ן
אָדער דעם וועליקאן און אַריבערפֿאָהרען צו גאָסט צו די שכנים.
מאדאם פאפאוו (וויינט). אַך!

דער בער

א מאמעדיע אין איין אקט.

פערזאנען:

הערענא איזאנאוונא פאפאוו, א יונגע אלטנה, גומסכעוויצערין.
גריגארי סטעפאנאווטש סמירנאוו, גומסכעוויצער.
לוקא, מאדאם פאפאוו'ס משרה.
א גערטנער, א קושטער, עמליכע ארבייטער.

די האַנדלונג קומט פֿאַר אויף מאדאם פאפאוו'ס אימעניע.
צייט: די געגענוואָרט.

די ביהנע שטעלט פֿאַר דאָס גאָסט-צימער ביי מאדאם פאפאוו אין הויז.
אין מיטען וואַנד אַנטקעגען די צושויער אַ טהיר און רעכטס פֿון איהר אַ
גלעזערנע שאַפֿע מיט קונסט-זאָכען, לינקס אַ שטעה-שפיעגעל מיט אַ דאָ-
מען שרייב-טיש. אין דער רעכטער זייט אין דער וואַנד אַ פֿענסטער און לעבען
דעם אַ טישעלע, אַרומגעשטעלט מיט פֿיער שטוהלען. אַנטקעגען פֿענסטער
אין דער לינקער וואַנד אַ צווייטע טהיר און לעבען דעם, אין ווינקעל, אַ
קאנאפֿע, אַ ראַנגער טיש און דריי שטוהלען, צוויי אין דער לענג און איינער
אין דער ברייט פֿון טיש.

ערשטער אופטריט

מאדאם פאפאוו, לוקא.

מאדאם פאפאוו. (אין מיטען טרויער, זיצט אויף'ן קאנאפֿע רעכטס און קוקט
שטארק פֿערטיעפֿט אין אַ פֿאַטאָגראַפֿיע).

לוקא. ס'איז אַן עולה, בער הבית'מע לעבען... איהר מאַכט אַ תל פֿון
זיך. די דיענסט-מויד און די קעכין וויינען אוועק זוכען יאָגדעס,
אַלצדינג וואָס אַטהעמט פֿרעהט זיך און איז צופֿריעדען פֿון זיך אליין.
אפילו די קאָץ ווייסט אויך ווי אזוי הנאה צו האָבען פֿון איהר לעבען—
שפרינגט אַרום אין הויף און כאַפּט פֿויגעלאַך; נאָר איהר פֿינסטערט אָב
דעם גאַנציקען טאָג אין שטוב, פֿונקט ווי אין אַ קלויסטער, און ווייסט
נים פֿון קיין שום פֿרייד... יאָ, כלעבען, אַז מען זאָל ריכטיג בערעכענען,
זייט איהר שוין אַ יאהר נאָכאנאנד פֿון הויז נים אַרויס.

מאדאם פאפאוו. און איך וועל קיינמאָל נים אַרויסגען... נאָך וואָס?
מיין לעבען איז געקאָנטשעט... ער ליגט אין קבר,
איך האָב מיך צווישען אָט די פֿיער ווענד בערגאָבען... מיר וויינען
ביידע געשטאַרבען.

לוקא. בעלהבית'טע קרוין מיין ליעבע, נומע בעלהבית'טע! וואס איז מיט אייך? אום גאטעס ווילען!...

מאדאם פאפאוו. ער האט מאכ'ן אזוי ליעב געהאט! ער האט איהם שטענדיג געהייסען איינשפאנען, אז ער איז געפאָה-רען צו קארטשאנין'ען און צו וואסאָוו'ן. ווי גרויסארטיג ער האט עס אָנגעטריבען! ווי שעהן ער האט עס אויסגעזעהן, בשעת ער פלעגט מיט אלע כחות א ציה טהאָן די לייצעס צו זיך! דערמאָנט זיך? מאָבי, מאָבי! הייס, מען זאָר איהם היינט געבען אן אכטעל האָבער מעהר!
לוקא. צו בעפעהל.

(ס'הערט זיך א שטארקע קלינגעריי.)

מאדאם פאפאוו (טהוט א ציגער). וואס איז דאָס? זאָג, אז איך נעהם קיינעם נישט צו!

לוקא. צו בעפעהל! (ער געהט ארויס דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

צווייטער אופטריט.

מאדאם פאפאוו אליין.

מאדאם פאפאוו (קוקענדיג אויף דעם פארטרעט). וועסט זעהן, ניקאל, ווי אזוי איך קען ליעבען און מוחל זיין... די ליעבע מייע וועט זיך מיט מיר אינאיינעם פערלעשען... אז מיין אָרים האָרץ וועט אויפהערן קלאפן. (זי שמייכלט אונטער טרעהרען.) און דו שעהמסט זיך גארנישט? איך בין א בראַווע, געטרייע פרוי, כ'האָב זיך פערשפאָרט אזוי ווי אין א תפיסה און כ'וועל דיר בלייבען געטריי ביז צום קבר, און דו... און דו... שעהמסט זיך גארנישט, מיין ליעבער טייוועל! האָסט מיר בעשווינדעלט, האָסט מיר סקאנדאלען געמאכט, האָסט מיר וואָבען לאָנג געלאָזען אליין...

לוקא (קומט אריין שטארק אויפגערעגט).

דריטער אופטריט.

מאדאם פאפאוו, לוקא.

לוקא. בעלהבית'טע לעבען, אימיצער פֿרעגט זיך אויף אייך, וויל אייך זעהן...

מאדאם פאפאוו. דו האָסט דאָך געזאָגט, אז זינט מיין מאן איז גע-שטאָרבען, נעהם איך קיינעם נישט צו?

לוקא. אודאי האָב איך עס געזאָגט, אָבער ער וויל נישט וויסען דערפֿון. ער זאָגט, ס'איז זעהר א נייטיגער ענין.

מאדאם פאפאוו. איך נע—עהם קיינעם נישט צו!

לוקא. דאָס האָב איך דאָך איהם געזאָגט, ער איז א ווילדער מענש, ער האָט זיך געוידעלט און זיך איינפאָך אריינגעשפאָרט מיט געוואָלד אין הויז אריין... ער שמעהט שוין אין עס-שטוב...

מאדאם פאפאוו. (אויפגערעגט). נומ, לאָז איהם אריין. אָט דאָס הייסט אביסעל זיך אָנגעוואָרפֿען!

לוקא. (געהט אַב דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

מאדאם פאפאוו. ווי לעסטיג די מענשען זיינען! וואָס ווילען זיי פֿון מיר? פֿארוואָס לאָזען זיי מיך נישט צו רוה? (זי ויפֿצט) יא, ס'איז נישטאָ וואָס צו ריידען, כ'וועל ווירקליך מווען געהן אין קלוי-סטער... (פֿערטראכט זיך.) יא, אין קלויסטער...

סמירנאוו. (קומט אריין, נאָך איהם לוקא.)

פערטער אופטריט.

מאדאם פאפאוו, לוקא, סמירנאוו.

סמירנאוו. (צו לוקא). דוראק, פלאפעלסט צופיעל... עזעל!... (דערוועגנדיג מאדאם פאפאוו, מיט רעספעקט). מיין גנעדריגע, כ'האָב די עהרע, זיך פֿאַרצושטעלען: געוועזענער ארטילעריי-לייטענאַנט, נומס-בעזיצער, גרינאָרי סטעפאָנאָוויטש סמירנאָוו! כ'בין געצוואונגען, אייך צו בעלעס-טיגען וועגען א זעהר וויכטיגען ענין...

מאדאם פאפאוו. (נישט געבענדיג איהם די האַנד). וואָס האָט איהר מיר צו זאָגען?

סמירנאוו. אייער זעליגער מאָג, מיט וועסטען איך האָב געהאט די עהרע בע-קאנט צו זיין, איז מיר שולדיג געבליבען צוויי וועקסלען, וואָס בעטרעפֿען אינאיינעם צוועלף הונדערט רובעל. אזוי ווי איך דאָרף מאָרגען איינצאהלען פראָצענט אין דער באַנק, וואָלט איך געוואָלט בעסטען, מיין גנעדריגע, מיר צו בעצאָהלען דאָס געלד נאָך היינט...

מאדאם פאפאוו. צוועלף הונדערט... און פֿארוואָס איז אייך מיין מאן שולדיג געבליבען דאָס געלד?

סמירנאוו. האָבער האָט ער ביי מיר געקויפֿט.

מאדאם פאפאוו. (ויפֿצענדיג צו לוקא). לוקא, נישט פֿערנעם אַלואַ אָנאָ-גען, מען זאָר מאָבי'ן געבען אן אכטעל האָבער מעהר.

לוקא. (געהט אַב.)

מאדאם פאפאוו. (צו סמירנאוו). אז ניקאליי מיכאילאָוויטש איז דאָס אייך שולדיג געבליבען, וועל איך, פֿערשטעהט זיך, בע-צאָהלען, אָבער ביטע, צונשולדיגט, כ'האָב גראָד היינט דאָס געלד נישט ביי מיר. איבערמאָרגען קומט מיין געשעפֿטס-פֿיהרער צוריק פֿון דער שטאָרט, און איך וועל איהם הייסען, ער זאָל אייך בעצאָהלען וואָס אייך קומט, אָבער ביז דאָן קען איך אייער וואונש נישט ערפֿילען... אחוץ! דעם איז גראָד היינט געוואָרען זיבען חדשים, אז מיין מאן איז געשטאָרבען, אין איך בין נישט אויפֿגעלייגט, זיך אָבצוגעבען מיט געלד-זאכען.

סמירנאו. און איך בין אזוי אויפגעלייגט, אז ווען איך צאהל מארגען
ניט איין די פראצענט, וועל איך מוזען פליהען מיט'ן קאפ
אראב און מיט די פיס ארויף דורך'ן קוימען. מען וועט מיר מיין גוט
צוגעהמען!

מאדאם פאפאו. איבערמארגען קריגט איהר דאס געלט.

סמירנאו. כ'דארף דאס געלט ניט איבערמארגען נאר היינט.

מאדאם פאפאו. פערצייהט, היינט קען איך אייך ניט צאהלען.

סמירנאו. און איך קען ביי איבערמארגען ניט ווארטען.

מאדאם פאפאו. וואס זאל איך אבער טהאן, אז איך האב עס פארט
ניט איצט!

סמירנאו. איהר קענט ניט צאהלען, הייסט עס ?

מאדאם פאפאו. איך קען ניט...

סמירנאו. הם... דאס איז אייער לעצט ווארט ?

מאדאם פאפאו. יא, דאס לעצטע.

סמירנאו. דאס לעצטע ? בעשטימט ?

מאדאם פאפאו. בעשטימט.

סמירנאו. א שעהנעם דאנק אייך, ס'איז גוט צו וויסען. (ער ציהט מיט די
פלייצעס.) און דא פערלאנגט מען נאך, איך זאל ווין קלאמבליטיג!
דער אקציוניק בעגענענט מיר נאך וואס אויף'ן וועג און פראצענט: „פארוואס
נעהמט איהר זיך תמיד צום הארצען, גרינגארי סטעפאנאוויטש ?“ יא,
כ'בעט אייך, ווי אזוי זאל איך זיך ניט נעהמען צום הארצען ? כ'דארף
האבען געלט, דער חלף ליגט מיר אויף'ן האלד... נעכטען אין דער פריה
בין איך בעגינען צו טאג ארויסגעפאהרען פון הייז און כ'בין געווען ביי
אלע בעלי חובות מיינע. ווען איינער פון זיי וואלט באשט בעצאהלט ווין
חוב ! אבגעשוונדען האב איך זיך, אזוי ווי א הונד, כ'האב איבערגעגעבן
סיגט, ווייסט דער שיינעל וואו, ערגעץ אין א אידעשער קרעטשמע, לע-
בען א פאס מיט בראנפען... ענדליך קום איך שוין אהער, זיבעציג
ווארסט פון דער הייס, און האף צו קריגען געלט, נא, איז מען מיר
מכבר מיט „אויפגעלייגטקייט !“ ווי אזוי זאל איך זיך ניט נעהמען צום
הארצען ?

מאדאם פאפאו. איך גלויב, כ'האב אייך דיימליך געוואנט: דער
געשעפטס-פיהרער וועט צוריקקומען פון שטאדט,
דאן קריגט איהר דאס געלט.

סמירנאו. איך בין ניט געקומען צום געשעפטס-פיהרער, נאר צו אייך!
צו'ן אלדע שווארץ יאהר—ניט נעהמט פאר אומגוט דעם
אויסדרוק, אבער וואס געהט מיר אייער געשעפטס-פיהרער אן !

מאדאם פאפאו. ענטשולדיגט, געהערטער הערר, איך בין ניט גע-
וואוינט ניט צו אייערע מאדנע אויסדריקע און ניט
צו אזא טאן. כ'האב מיט אייך מעהר ניט וואס צו ריידען. (זי געהט אויף
גיך אב נאך לינקס.)

פינפטער אויפטריט.

סמירנאו אליין.

סמירנאו. וואס זאגט מען פארט דערצו ? איז ניט אויפגעלייגט ! פאר
זיבען חדשים איז דער מאן געשטארבען ! אבער דארף איך
איינצאהלען פראצענט צו ניט ? כ'פרעג, מוז איך צאהלען פראצענט צו
מזו איך ניט ? נא, דער מאן איז געשטארבען, ניט אויפגעלייגט און
אלערליי שטיק... דער געשעפטס-פיהרער, כאפט איהם דער קאדיק אי
ערגעץ אוועקגעפאהרען, נא זאגט פארט, וואס זאל איך טהאן ? זאל איך
אפשר אין א לופט-באלאן אוועקפליהען פאר מיינע חובות ? אדער זיך
שלאגען קאפ אן וואנד ? קום איך צו גרוודעוויץ, איז ער ניטא אין דער-
היים, איראשעוויטש האט זיך איינפאלן בעהאלטען, מיט עקורצינען האב
איך זיך צוקריגט אויף טויט און איך האב איהם שיער ניט ארויסגע-
ווארפען דורך'ן פענסטער, מאומטאן האט די לויפעניש און אט די דא-
ניט אויפגעלייגט ! קיין שום הונד וויל ניט צאהלען ! און דאס איז אלץ-
דינג נאך מחמת דעם, וואס איך האב זיי אלעמען צופיעל פערצויגען,
ווייל איך בין א קלאג-מוטער, א שמאטע, אן אלטע באבע ! כ'האב צו-
פיעל איינזעהעניש מיט זיי ! אבער ווארט אקארשט ! איהר וועט נאך
וויסען ווער איך בין ! איך ערלויב קיינעם ניט, מיט מיר שפאס צו מא-
כען, צו'ן אלדע שווארץ יאהר ! כ'בלייב דא און איך וועל זיך פון ארמ
ניט ריהרען, ביי וואנעם זי וועט בעצאהלען ! בררר !... ווי בייז איך בין
היינט, ווי שרעקליך בייז איך בין ! פאר בייזקייט ציטערן מיר, אזש די
גערוען און כ'קען דעם אטהעם ניט אבכאפען... פלוי, מיין גאט ! איבעל,
ניט-גוט ווערט מיר דערפון. (ער שרייט.) דיענער !

לוקא (קומט אריין).

זעקסטער אויפטריט.

סמירנאו, לוקא.

לוקא. וואס פערלאנגט מיין הערר ?

סמירנאו. גיב מיר קוואס אדער וואסער !

לוקא (געהט אב).

סמירנאו. ניין, וואס זאגט מען דערצו ! זי האט עס ניט ביי דער האנד!
האסט געהערט א לאגיק ! א מענשען ליגט דער חלף אויף'ן
האלד, ער דארף געלט, ער האלט דערביי, זיך אויפצוהיינגען, און זי
צאהלט ניט, ווייל זי איז ניט אויפגעלייגט, זיך אבצוגעבען מיט געלט-
זאכען. נא דיר ! עכטע פרויען-לאגיק, טאליע-לאגיק ! דעריבער האב

איך קיינמאל נישט געוואלט ריידען מיט קיין פרויען, און כ'טהו עס אויך איצט נישט גערן. ס'איז מיר אסך גרינגער צו זיצען אויף א פאס מיט פולווער, איידער צו ריידען מיט א פרוי. ברור!... אן אייז-קאלטער שוידער געהט מיר אריבער איבער'ן לייב, אזוי האט מיר אט די טאליע דערצארגט! כ'דארף נאך פון ווייטען דערוועגן אזא פאעטישע בעשעפער-ניש, קריג איך גלייך קרעמפלען אין די קניע, פאר כעס, און איך פאל איינפאל פון די פיס.

לוקא (קומט אריין).

זיבעטער אויפטריט.

סמירנאו. לוקא.

לוקא (דערלאנגט איהם וואסער). די בעל הבית'טע איז קראנק און געהמט קיינעם נישט צו.

סמירנאו. ארויס פון דאנען!

לוקא (געהט אָב).

סמירנאו. קראנק און געהמט קיינעם נישט צו! איז נישט געפירעלט... נעהם נישט צו! איך בלייב און וועל דא זיצען, ביז דו וועסט געבען דאס געלד... וועסט דו זיין קראנק א וואך, וועל איך זיצען דא א וואך... וועסט דו קראנק זיין א יאהר, וועל איך דא בלייבען א יאהר... שוועסטערקע, כ'וועל שוין מיין געלד יאקאש ארויסקריגען! מיר געהמסט דו נישט מיט די טרויער-קליידער, אויך נישט מיט די גריבעלאך און די באקען... מיר קענען די דאזיגע גריבעלאך! (ער שרייט ארויס דורך'ן פענסטער). סימאן שפאן אויס! מיר פאהרען נישט אזוי גיך צו-ריק; כ'בלייב דא. זאג דאָרמ אין שטאל, מען זאל געבען די פערד הא-בער! דו אָקס וואָס דו ביסט, דער לינקער פערד האט זיך שוין ווידער פערפלאגטערט אין די לייצעס. (מיט שפאט), טהוט גאר נישט... כ'וועל דיר שוין ווייזען, טהוט גארנישט... (געהט אוועק פון פענסטער). ס'איז ווער שלעכט... א היץ נישט צום אויסהאלטען, קיינער צאָהלט נישט, די נאכט האב איך שלעכט געשלאפן און דא האסט דו דיר די טרויער-שלעפע מיט א פארציע נישט-אויפגעלייגטקייט... דער קאפ טהוט וועה... זאל איך אפשר גאר נעהמען א שנאפס? מילא... לאמיר נעהמען איי-נעס... (שרייט) דיענער!

לוקא (קומט אריין). וואָס ווילט איהר?

סמירנאו. א גלעזעל שנאפס!

לוקא (געהט אָב).

סמירנאו (זעצט זיך און בעטראכט וויינע קליידער). אָף! א פיינער הילוך! נישט וואָס צו ריידען! פערשטויבט, שמוציגע שטיוועל, נישט ארומגעוואשען, נישט פערקעמט, שטרוי אויף דער וועסט; די גנעדריגע

האט מיך איינפאל אָנגענומען פאר א רויבער. (ער גענעצט). ס'איז גע-ווען אביסעל נישט העפליך אריינצוקומען אין א גאסט-צימער אין אועלכע קליידער, נו יא, ס'מאכט נישט אויס... כ'בין דא נישט קיין גאסט, נאך א געלד-מאָהנער, און פאר א געלד-מאָהנער איז קיין אונגליק נישט אין וואָס פאר א קאסטיוס ער זאל נישט געהן.

לוקא. (קומט מיט'ן שנאפס). איהר ערלויבט זיך צופיעל, מיין הערר...

סמירנאו. (מיט כעס). וואָס?

לוקא. איך.. כ'האב גארנישט... כ'האב אייגענשליך...

סמירנאו. צו וועמען רעדסט דו?! האלט מויל!

לוקא. (אָן א ווייט). אזא בעשעהרמע צרה! אט דער שר האט זיך אָנגעזעצט אויף אונזער קאפ, (ער געהט אָב).

סמירנאו. אָך גאט, ווי ביז זיך בין! אזוי ביז, אז איך וואלט, דוכט זיך, די גאנצע וועלט געקענט צומאלען אויף שטויב...

ס'ווערט מיר זאגאר נישט גוט אויף'ן הארצען דערפון... (ער רופט) דיענער!

אכטער אויפטריט.

מאדאם פאפאוו, סמירנאו.

מאדאם פאפאוו. (קוקט מיט אראבגעלאזטע אויגען). געהערטער הערר, אין מיין איינזאמקייט האב איך מיך אין גאנצען

אָנגעוועהנט פון מענשען-שטימען און כ'קען נישט פערטראגען קיין געשריי. איך בעט איך ווער, נישט שמערט מיר מיין רוה!

סמירנאו. צאָהלט מיר מיין געלד און איך פאהר אוועק.

מאדאם פאפאוו. כ'האב איך אָקארשט געזאגט אין אייער מוטער-שפראך: כ'האב דאס געלד איצט נישט ביי דער

האנד, וואָרט ביז איבער-מאָרגען.

סמירנאו. אויך איך האב געהאט די עהרע איך אין אייער מוטער-שפראך צו זאגען, אז דאס געלד מוז איך האבען נישט אי-בערמאָרגען, נאך היינט. אז איהר צאָהלט מיר נישט היינט, מוז איך זיך מאָרגען אויפהיינגען...

מאדאם פאפאוו. וואָס זאל איך אָבער טהאן, אז איך האב פארט נישט דאס געלד? ווי מאָרגע!

סמירנאו. איהר צאָהלט, הייסט עס, נישט גלייך? נישט?

מאדאם פאפאוו. כ'קען נישט...

סמירנאו. דאן בלייב איך דא און וועל אזוי לאנג זיצען, ביז איך קריג דאס געלד. (ער זעצט זיך). איהר וועט צאָהלען אי-בערמאָרגען? אויסגעצייכענט! בלייב איך ביז איבערמאָרגען. (שפרינגט

אויף.) כ'פרעג אייך: מוז איך מאַרגען צאָהלען פֿאַצענט צו נים? ...
אַדער גלויבט איהר, איך טייב שפּאַס?

מאדאם פאפאוו. געעהרטער הער, כ'בעט אייך, שרייט נים! דאָ
איז נים קיין שטאַל!

סמירנאוו. כ'פרעג ביי אייך נים נאָך'ן שטאַל, נאָר צי מוז איך מאַר-
גען אוועקלייגען די פּראָצענט צו נים?

מאדאם פאפאוו. איהר ווייסט נים, ווי אזוי זיך צו בענעהמען
מיט אַ דאַמע.

סמירנאוו. נישקשה, כ'ווייס, ווי זיך צו בענעהמען מיט דאַמען.

מאדאם פאפאוו. ניין, איהר ווייסט עס נים איהר ווייט אַ אונגע-
צויגענער, גראַבער מענש. אַנשטענדיגע לייט ריידען

נים אזוי מיט דאַמען!

סמירנאוו. אד, אזוי נאָר! ווי ווילט איהר זאָל מען פֿאַרט מיט אייך
ריידען? פֿראַנצויזיש אפשר? (פֿערקרימענדיג די ליפּען.)
Madame, je vous prie... ווי גליקליך בין איך, וואָס איהר בעצאָהלט מיר
נישט דאָס געלד... פֿאַרדאָן, וואָס איך האָב אייך געשטערט! וואָס פֿאַר
שעה וועטער מיר האָבען היינט! און ווי פֿיין אַט די טרויער-קליידער
פאַסען אייך! (ער פֿערניינט זיך מיט שפּאַס.)

מאדאם פאפאוו. נאָר נים ווייזיג, נאָר גראַב.

סמירנאוו. (איבערקרימענדיג.) נים ווייזיג, נאָר גראַב! איך ווייס זיך
נים ווי אויפֿצופֿיהרען אין דאַמען-געזעלשאַפֿט! מיין גנע-
דיגע, כ'האָב אין מיין לעבען אַסך מעהר פֿרויען געזעהן ווי איהר וואָ-
ראַבייטשיקעס! דריי מאָל בין איך צוליעב פֿרויען אויף דעלען געגאַנגען,
מיט צוועלף פֿרויען האָב איך געשלאָגען כפרות, ניין האָבען מיט מיר
כפרות געשלאָגען! נו יאָ! ס'איז געווען אַ צייט, ווען איך בין געווען אַ
גארעלע, ווערטער האַנגי-וויס האָבען זיך מיר פֿון די ליפּען גענאָסען,
געבויגען אין פֿערניינט האָב איך זיך און קאַמפּלימענטען געמאַכט...
כ'האָב געליעבט, געליטען, אַנטקעגען דער לבנה געוויפֿט, צוגאַנגען
בין איך אין הילער ליעבע. כ'האָב געליעבט ליידענשאַפֿטליך, מיט אלע
סמירנעס פֿון מיין נשמה, כ'בין שיער נים משוגע געוואָרען
ליעבענדיג. און ווי אַ פֿויגעלע האָב איך געבאלאָקעט וועגען דער פֿרוי-
ען-עמאַנציפּאַציע, אַ האַלבעס פֿערמעגען האָב איך צוליעב די דאָזיגע
צערטליכע געפֿיהלען פֿערשווענדעט, אָבער איצט, זאָל טיך דער מיינוועל
געהמען, ס'איז גענוג! ניין, מיין גנעדיגע, אַצונד לאָז איך זיך שוין
מעהר פֿון אייך נים אַרומפֿיהרען ביי דער נאָז. גענוג! „שוואַרצע אויגען,
פֿייערדיגע אויגען, רויטע ליפּען, גריבעלאַך אין די באַקען, לבנה-שיין,
שושקעריי, שמילעס אַטהעמען"—פֿאַר דעם אלעמען, הערט איהר, גיב

איך היינט נים קיין קופּערנעס גראַשען אפּילו! איך רייך נים פֿון די
אנוועזענדע, אָבער אלע פֿרויען, פֿון דער קלענסטער ביז דער גרעסטער,
זיינען אויפֿגעבלאָזען, חניפה'ניצעס, פּלאַפּלערקעס, פֿערדאָרבען, פֿאַלש
פֿון קאַפּ ביז די פֿיס; פּוסט, קליינליך, גרויזאָס, מיט אַ שרעקליכער
לאַנגיק, און וואָס איז שייך דערצו (ער גיט זיך אַ פּאַטש אין שטעקן.)
נים געהט פֿאַר אומנוט מיין אַפֿענהערציגקייט, אָבער הערט איהר?
אן איינפֿאַכער וואָראַבייטשיק האָט מעהר חכמה אין פֿיאַטע ווי וואָס
פֿאַר עס איז מיניסטער-קאַפּ אין ווייבערשע קליידער! און מען דערוועהט
אזאָ מיין פּאַעטישע בריה פֿאַר זיך, מיינט מען ס'איז עפעס אַ הימליש,
געטליך וועזען, אזוי וואונדער-שעהן, אַ ציה נור מיט'ן אַטהעם און מען
צוגעהט אין טויער ענטציקונגען, אין סאַטע פֿרייד, קוקט מען אָבער
אַריין אין דער נשמה אַריין—דערוועהט מען אַ געוועהנליכען קראַקאָדיל!
(ער כאַט אַן אַ שטוהל ביי דער פֿאַרענטשע, דער שטול ווערט צובראַכען אויף
צווייען.) דאָס וואָס רענט מיך אָבער אויף מעהר פֿון אלצדינג
איז, וואָס דער דאָזיגער קראַקאָדיל איז נאָך ביי זיך איינגע-
בילדעט, רעדט זיך נאָך איין, און ער איז דאָס „מייסטער-ווערק", אז די
צאָרטע, ווייכע געפֿיהלען זיינען נור זיין מאָנאָפּאָל, קיין אנדערער קען
זיי נאָר נים האָבען. כאַט עס דער רוח, איהר קענט מיך אויפֿהיינגען
דאָ אויף דעם דאָזיגען משוואַק מיט די פֿיס אַרויף, אויב די פֿרוי קען
נאָר אימיצען לייעב האָבען, אַחוץ איהר ווידענע קלייד. און זי לייעבט,
ווייסט זי נור איין זאָך: יאָמערן אָדער טרעהרען פֿערניסען. וואו דער
מאָן לייזט און בריינגט אַפֿפֿער, דאָרט דריקט זיך איהר גאַנצע לייעבע
אויס אין דעם, וואָס זי דרעהט זיך אַרום מיט איהר שלעפֿ-קלייד אַהין
און אַהער און וויל דעם מאָן אַרומפֿיהרען פֿאַר'ן נאָז. איהר האָט דאָס
אונגליק צו זיין אַ פֿרוי, קענט איהר דאָך אוראיי די פֿרויען-נאַטור, אז
זאָגט מיר, כ'בעט אייך, אויף אייער עהרען-וואָרט: צו האָט איהר שוין
אין אייער לעבען געזעהן אַ פֿרוי, וואָס זאָל זיין אויפֿריכטיג, געטריי
און אַנהאַלטען איהר לייעבע אויף אַ לאַנגע צייט? איהר האָט זי נים
געזעהן! געטריי און איבערגעבען זיינען נור די אַלטע און די מיאוס'ע.
איהר וועט גיכער טרעפֿען אַ קאָץ מיט הערנער אָדער אַ ווייסען וואַלד-
האַהן איידער אַ געטרייע פֿרוי!

מאדאם פאפאוו. אָבער ווייט אזוי גוט, ווער דען איז נאָך אייער
מיינונג נאָך געטריי און שטאַנדאָפֿטיג אין דער

ליעבע? דער מאָן אפשר?

סמירנאוו. פֿערשטעהט זיך! דער מאָן!

מאדאם פאפאוו. דער מאָן! (זי לאַכט איראָניש.) דער מאָן איז
געטריי און האַלט זיך שטענדיג מיט זיין לייעבע!

דאָס איז אָבער עפעס גאַנץ נייעס! (ביטער.) מיט וואָס פֿאַר אַ רעכט

ואָנט איהר דאָס! די מענער און געטריי, איבערגעגעבען אויף אייביג!
אז מיר ווינען שוין יא געקומען אזוי ווייט, וועל איך אייך זאָגען, אז
פֿון אלע מענער וואָס איך האָב געקענט און קען, איז דער זעליגער מאַן
מיינער געווען דער בעסטער... כ'האָב איהם ליידענשאַפֿטליך געליעבט,
מיט אלע מיינע געפֿיהלען, ווי אַ יונגע, דענקערע פֿרוי קען נור לייע-
בען; כ'האָב איהם אָנגעגעבען אלצדינג: מיינ יונגער, מיינ גליק, דאָס
לעבען, מיינ פֿערמעגען, פֿערנעמערט און פֿערהייליגט האָב איך איהם,
אזוי ווי אַ געזענדיגענער און... און וואָס איז דער סוף געווען? אַט דער
בעסטער פֿון אלע מענער האָט מיך אָנגענאָרט אויף שריט און שריט
אויף דעם געמיינסטען אופן. נאָך ווין טויט האָב איך אין שרייב-
מיש געפֿונען אַ פֿורען שפֿלאַר מיט לעבעס-בריעף און ביים לעבען-
ס'שוידערט מיר זיך צו דערמאָנען אַן דעם—האָט ער מיך גאָנצע וואָכען
נאָכאָנאָנד געלאָזען אליין, פֿאַר מיר אין די אויגען האָט ער זיך צו
אָנדערע פֿרויען געשטאַרט, אָנגעהאַן אלערליי מעשים הינטער מיינ
רוקען, מיינ געלד פֿערשוועגנדעט און זיך אויסגעלאַכט פֿון מיינע געפֿיה-
לען... און נישט קוקענדיג דערויף האָב איך איהם געליעבט און בין
טריי געווען... יאָ נאָך מעהר, ער איז געשטאַרבן און איך בין איהם
נאָך אַלץ געטריי. כ'האָב מיך אויף אייביג צווישען די פֿיער ווענד
בענגאַבען און ביז צום טויט וועל איך אַט די טרויער-קליידער נישט
אויסמאַהן...

סמירנאָוו (מיט אַ פֿערעכטליכען געלעכטער.) טרויער-קליידער!... כ'פֿער-
שטעה נאָר נישט פֿאַר וועמען איהר האַלט מיך. אַקור-
דאָט ווי איך וואָלט נישט געוואָסט, נאָך וואָס איהר טראָגט דאָס דאָזי-
גע שוואַרצע קלייד און פֿאַרוואָס איהר האָט זיך צווישען די פֿיער ווענד
בענגאַבען. צי איך ווייס עס! דאָס איז אזוי טומאַנע, פֿאַעמיש! עפעס
אַן אַפֿיציר וועט דורכפֿאַהרען פֿערביי דעם פֿריזשען הויז, אָדער אַ
ליימענער גולם אַ פֿאַעט וועט אַרויפֿקוקען אין די פֿענסטער און זיך
טראַכטען: „אַט דאָ לעבט די געהיימניספֿאַלע תּמר, וועלכע האָט זיך
אויס ליעבע צו איהר מאַן בענגאַבען צווישען די פֿיער ווענד.“ נישקשה,
מיר קענען אַט די קונץ-שטיק.

מאדאם פאפאָוו (שפּרינגט אויף.) וואָס? ווי דערוועגט איהר זיך,
מיר דאָס אלצדינג צו זאָגען?

סמירנאָוו. איהר האָט זיך בענגאַבען לעבעדיגערהייט, איהר האָט
אָבער דערביי נישט פֿערגעסען, זיך אָנפֿודערן דאָס געזיכט!
מאדאם פאפאָוו. ווי סמייט איהר נאָר, מיט מיר אזוי צו ריידען?
סמירנאָוו. שרייט נישט, כ'בעט אייך, איך בין נישט אייער געשעפֿט-
פֿיהרער! ערלויבט מיר אָנרופֿען די זאכען ביים ריכטיגען

נאָמען. איך בין נישט קיין פֿרוי און כ'בין געוועהנט מיינ מיינונג אָפֿען
ארויסצוזאָגען! כ'בעט אייך אַלואַ, שרייט נישט!

מאדאם פאפאָוו. נישט איך שריי, נאָר איהר שרייט. לאָזט מיך צו
רוה, כ'בעט אייך!

סמירנאָוו. בעזאָהלט מיר דאָס געלד, וועל איך אַוועקפֿאַהרען.

מאדאם פאפאָוו. כ'וועל אייך דאָס געלד נישט געבען.

סמירנאָוו. נישט? איהר גיט עס אַלואַ נישט?

מאדאם פאפאָוו. אייך אויף צו להכעים וועט איהר קיין קאָפּיקע
נישט קריגען! איהר זאָלט מיך צו רוה לאָזען!

סמירנאָוו. כ'האָב נישט דאָס פֿערגניגען צו ווין דער מאַן אָדער דער
חתן אייערער, און כ'בעט אייך דעריבער, נור קיין סקאַנ-
דאַלען! (ער זעצט זיך.) איך פֿערטראָג עס נישט.

מאדאם פאפאָוו. (סאָפּענדיג פֿאַר צאָרן.) איהר זעצט זיך נאָר?

סמירנאָוו. כ'זיך שוין.

מאדאם פאפאָוו. כ'בעט אייך, געהט!

סמירנאָוו. בעזאָהלט דאָס געלד! (אַן אַ זייט.) אַך, ווי ביז איך
בין, ווי ביז!

מאדאם פאפאָוו. מיט אונפֿערשעהמטע מענשען וויל איך נישט ריידען.
ארויס פֿון דאָנעט! (פּויעט) איהר געהט נישט? ניין?

סמירנאָוו. ניין.

מאדאם פאפאָוו. ניין?

סמירנאָוו. ניין.

מאדאם פאפאָוו. גוט... (זי קלינגט מיט'ן גלעקעל.)

ניינטער אויפֿטריט.

די פֿריהערדיגע. לוקאַ.

מאדאם פאפאָוו. לוקאַ, פֿיהר אַרויס אַט דעם הערר דאָ!

לוקאַ. (געהט צו צו סמירנאָוו.) מיינ הערר, געהט דאָך אַרויס, אז
מען הייסט אייך, וואָס ווילט איהר דאָ...

סמירנאָוו. (שפּרינגט אויף.) האַלט דעם שנוק! מיט וועמען רעדסט
דו? איך מאַך פֿון דיר אַש!

לוקאַ. (כאַפט זיך אַן ביים האַרצען.) גרויסער נאָם! (ער פֿאַלט אין אַ
שטוהל.) אַך, ס'איז מיר שלעכט, כ'קען דעם אַטהעם נישט
אַבכאַפֿען;

מאדאם פאפאָוו. וואו איז דאָשאַ? (רופֿט) דאָשאַ! פֿעלאַגעיאַ?

דאָשאַ! (זי קלינגט.)

לוקא. אך, ווי זיינען אלע אוועק זוכען יאגדעס... קיינער איז נישט אין דערהיים! ס'איז מיר שלעכט! וואסער!

מאדאם פאפאוו (צו סמירנאו) טראגט זיך פֿון דאנעם! וואָן!

סמירנאו. ווייט איהר נישט זיין אביסעל העפליכער?

מאדאם פאפאוו (צונויפֿדריקענדיג די פֿויסטען און קלאפענדיג מיט די פֿיס). איהר זייט א גראַביאָן! א גראַבער בער! א שד!

סמירנאו. וואָס, וואָס—אָס האָט איהר געוואָנט?

מאדאם פאפאוו. כ'האָב געוואָנט, אז איהר זייט א בער, א שד!

סמירנאו (געהט צו מיט שנעלע טריט געהענטער צו איהר). אָבער זייט אזוי נומ, וואָס פֿאַר א רעכט האָט איהר, מיך צו בעליידיגען?

מאדאם פאפאוו. יא, איך בעליידיג אייך. וואָס איז אזוינס? איהר מיינט, איך האָב מורא פֿאַר אייך?

סמירנאו. און איהר מיינט אפנים, אלס פאָעטיש בריאה'לע האָט איהר א רעכט צו בעליידיגען און בלייבען אונבעשמראָפֿט? איך פֿאָדער אייך אויף!... אָט האָט איהר עס...

לוקא. דערבארימדיגער גאָט! וואסער!

סמירנאו. א דועל מוז זיין!

מאדאם פאפאוו. איהר מיינט, דערפֿאַר וואָס איהר האָט שטאַרקע פֿויסטען און א האַל פֿון א בורלאַק, האָב איך מורא פֿאַר אייך? גראַביאָן וואָס איהר זייט!

סמירנאו. צום דועל! איך ערלויב קיינעם נישט, מיך צו בעליידיגען, און סאך זיך קיין צימעס נישט דערפֿון וואָס איהר זייט א ראַמע, א צאָרט וועזענרעל!

מאדאם פאפאוו (סטאַרשט זיך איהם אריבערצושרייען). בער! בער! בער! **סמירנאו.** ס'איז שוין צייט אַמאָל, אוועקצומאַכען מיט דעם אלטען פֿאַראורטהייל, אז נור דער מאַן איז מחויב אָבגעבען דין וחשבון פֿאַר א בעליידיגונג. אז גלייכע רעכטע, מוז זאָל זיין גלייכע רעכטע אין אלצדינג, צו'ן אלדע שוואַרץ יאָהר! צום דועל.

מאדאם פאפאוו. איהר ווילט זיך אַלזאָ דועלירען? מהיכי תיתי!

סמירנאו. טאַקי שוין!

מאדאם פאפאוו. שוין די מינוט! דער מאַן מיינער האָט געהאַט פיסטוילען... כ'בריינג זיי שוין אַריין. (זי געהט אַי-לענדיג אָב און קעהרט זיך אום). אָה, מיט וואָס פֿאַר א פֿערנגיגען וועל איך אייך אריינאַגען די קויל אין דעם אונפֿערשעהמטען שמערן אַריין! דער מיינוועל זאָל אייך געהען! (געהט אָב).

סמירנאו. ווי א היהנדעלע וועל איך זי דערשיסען! נישקשה, כ'בין נישט קיין גרין אינגעל, קיין סענטימענטאַלער, יונגער הונד! פֿאַר מיר זיינען נישט קיין צאָרטע ברואים!

לוקא. פֿאַטערל, (ער פֿאַלט אויף די קניע). האָב רחמנות אויף מיר, אויף אַן אלטען מאַן, טהו מיר א טובה און געה אוועק פֿון דאנען! דו האַסט מיך דערשראָקען אויף טויט און איצט ווילסט דו זיך נאָך שלאָגן אויף א דועל!

סמירנאו (הערט איהם נישט). דועלירען... אין דעם ליגט די גלייכערעכט-מינגונג, די עמאַנציפּאַציע! דערביי זיינען ביידע געשלעכטען גלייך. אויס פֿרינציפֿ וועל איך זי דערשיסען. אָבער וואָס זאָגט מען פֿאַרמ צו אזא פֿרוי? (נאָכאָהמענדיג). „דער מיינוועל זאָל אייך געהען! איך וועל אייך אריינאַגען די קויל אין דעם אונפֿערשעהמטען שמערן אַריין!“ וואָס זאָגט מען דערצו? האָט זיך צוקאָכט, די אויגען האָבען זיך צובליצט... זי האָט אָנגענומען די פֿאָדערונג. אויף מיין עהרען-וואָרט, צום ערשטען מאל אין מיין לעבען זעה איך אזא פֿרוי!

לוקא. פֿאַטערל, געה אוועק! געה אוועק פֿון דאנען!

סמירנאו. אָט דאָס הייסט א פֿרוי! דאָס בעגרייף איך. אַן אמת'ע כוואַטסקע ווייבעל, נישט קיין ווייכער מיינ, נישט צורונגען, נאָר פייער, שיס-פּולווער, א ראַקעמע! ס'א שאָד אזא פֿרוי צו דערשיסען! **לוקא** (וויינט). פֿאַטערל, געה אוועק!

סמירנאו. זי געפֿעלט מיר אויסגעצייכענט! אויסגעצייכענט! מיט די גריבלאַך אין די באַקען אפילו געפֿעלט זי מיר! איך בין זאָגאַר גרייט, איהר דעם חוב נאָכצולאָזען... און דער כעס איז מיר פֿערנאַנגען... א מערקווירדיגע פֿרוי!

מאדאם פאפאוו (קומט מיט די פיסטוילען).

צעהנטער אויפֿטריט.

די פֿאַריגע. מאדאם פאפאוו.

מאדאם פאפאוו. אָט זיינען די פיסטוילען... אָבער איידער מיר געהען זיך דועלירען, ווייזט מיר, כ'בעט אייך, ווי אזוי מען שיסט... כ'האָב נאָך קיין מאל אין לעבען קיין פיסטויל אין האַנד נישט געהאַלטען.

לוקא. נאָט זאָל זיך אויף אונז דערבאַרעמען! כ'וועל געהן נאָך'ן גער-טנער מיט'ן קומשער... פֿון וואַנען האָט זיך גענומען אויף אונז דאָס דאָזיגע אַנשיקעניש? (ער געהט אָב).

סמירנאו (בעטראַכט די פיסטוילען). זעהט איהר, ס'זיינען דאָ פֿערשיעדענע סאַרמען פיסטוילען... פֿאַראַן ספּעציעלע דועל-פיסטוילען פֿון

מאָרטימער, מיט שידלאך. אָבער דאָס זיינען רעוואָלווער, סמיטה און וועסאָן'ס סיסטעם, מיט אַן עקסטרעמאַר... גרויסאַרטיגע פיסטוילען אַזא פאַר קאָסטען ווייניגסטענס ניינציג רובעל... אַזוי מוז מען דעם רעוואָלווער האַלטען... (אַן אַ ווייט) אָט די אויגען, אָט די אויגען! אַ פייערדיגע פֿרוי!

מאדאם פאפאוו. אַזוי?

סמירנאוו. יא, אַזוי... דאָן עפֿענט אָב דאָס רעהרעל... אָט... אַזוי שטערט אַן... דעם קאַפּ אַביסעל אַהינטער... ווייט אַזוי גוט, דעם אָרם שטרעקט אויס פֿעסט! אַזוי... דאָן גיט אַ דריק מיט דעם פֿינגער אויף דער מאַכעריי, און דאָס איז אלעס. דער עיקר איז אָבער נישט אויפֿגערעגט זיין, נישט איילען זיך ביים צילעווען און אַכטונג נעכען, די האַנד זאָל נישט ציטערן.

מאדאם פאפאוו. גוט. אין צימער איז נישט בעקוועם צו שיסען, לאָ-מיר אַרויסגעהן אין גאַרטען.

סמירנאוו. לאָמיר געהן. כ'זאָג אייך אָבער אַפֿריהער, אַז איך וועל שיסען אין דער לופֿטען.

מאדאם פאפאוו. נאָ דיר גאָר אַ נייעס. פֿאַר וואָס עפעס?

סמירנאוו. ווייל... ווייל... דאָס איז מיין זאך, פֿאַר וואָס!

מאדאם פאפאוו. איהר האָט מורא געקראָגען! יאָ? א—א—ה? ניין, מיין הערר, נאָר נישט אַרויסגעמאַכט זיך! ווייט אַזוי

גוט, קומט מיט מיר! כ'וועל זיך נישט בערוהיגען, ביז וואַנען איך וועל אייך האָבען דורכגעלעכערט דעם שטערן, אָט דעם שטערן וואָס איך האָב פֿון גאַנצען האַרצען. וואָס זשע, איהר האָט מורא געקראָגען?

סמירנאוו. יא, כ'האָב מורא געקראָגען.

מאדאם פאפאוו. ס'א ליגען. פֿאַרוואָס ווילט איהר זיך נישט שלאָגען?

סמירנאוו. ווייל... ווייל... איהר געפֿעלט מיר.

מאדאם פאפאוו (מיט אַ בייזען געלעכטער). כ'געפֿעהל איהם! ער סמייעט נאָך צו זאָגען, אַז איך געפֿעהל איהם! (זי ווייזט אַן

אויף דער טהיר.) געהט אייך!

סמירנאוו (לייגט שווייגענדיג אַנידער דעם רעוואָלווער אויף'ן טיש, נעהמט דעם הוט און געהט; ביי דער טהיר בלייבט ער שטעהן; אַ וויילע קוקען זיי זיך אַן און ריידען קיין וואָרט נישט, דער נאָך געהט ער אונטערגעשלאָסען צו נעהענטער). הערט... איהר זייט נאָך בייז? ... כ'בין אויך געווען בייז ווי אַ טייוועל, אָבער פֿערשטעהט מיך נור אַביסעל בעסער... ווי זאָל איך דאָס אייך אויסדריקען?... די זאך איז אָט וואָס... וואָס אַזעלכע געשיכטען אייגענ-טליך... (צושרייט זיך אויף'ן קול. נאָ יא, וואָס בין איך שולדיג, אַז איהר

געפֿעלט מיר פֿאַרט? (ער כאַפט אַן אַ שטוהל ביי דער פֿאַרענטשע, דער שטוהל קראַכט און צו ברעכט זיך אויף צווייען.) ווייס דער טייוועל, וואָס פֿאַר שוואַכע מעכעל איהר האָט! איהר געפֿעלט מיר! איהר פֿערשטעהט? איך... כ'בין כמעט פֿערליעבט!

מאדאם פאפאוו. אַוועק פֿון מיר, איך האָב אייך!

סמירנאוו. נאָט! וואָס פֿאַר אַ פֿרוי! כ'האָב קיינמאַל אין לעבען אַזוי וואָס עהנליכעס נישט געזעהן! איך בין פֿערלאָרען, רואינירט!

כ'בין אין פאַסמקע אַריינגעפֿאלען, אַזוי ווי אַ מויז!

מאדאם פאפאוו. געהט אייך, אָדער איך שים!

סמירנאוו. שייט! איהר קענט גאָרנישט בעגרייפֿען, וואָס פֿאַר אַ גליק עס איז אונטער די בליקען פֿון אָט די הערליכע אויגען צו שטאַרבֿען, דורך'ן רעוואָלווער, וואָס דאָס דאָזיגע קליינמשיק סאַמעטען הענטעל האַלט... איך בין פֿון זינען אַראָב! בעטראַכט זיך און ענטשוי-דעט גלייך אויף'ן שטער, וואָרים טאַמער געה איך איצט אַוועק פֿון אייך, וועלען מיר זיך שוין קיינמאַל נישט זעהן. ענטשיידעט, רעדט... איך בין פֿון אַדעל, אַן אַנטשטענדיגער מענש, כ'האָב אַ הכנסה פֿון צעהן טוי-זענד רובעל אַ יאָהר... כ'טרעף מיט'ן געוועהר אַ מטבע, וואָס ווערט געוואָרפֿען אין דער לופֿטען... כ'האָב גרויסאַרטיגע, הערליכע פֿערד. ווילט איהר ווערן מיין פֿרוי?

מאדאם פאפאוו (אויסער זיך פֿאַר כעס, פֿאַכערט כוּט'ן רעוואָלווער). שיסען! צום דוועל!

סמירנאוו. איך בין פֿון זינען אַראָב... כ'פֿערשטעה נישט וואָס מיט מיר טהוט זיך. דיענער! וואַסער!

מאדאם פאפאוו (שרייט). צום דוועל!

סמירנאוו. כ'בין פֿון זינען אַראָב... כ'האָב זיך פֿערליעבט, ווי אַ גרי-נער בחור, ווי אַ דוראַק האָב איך זיך פֿערליעבט! (ער כאַפט

איהר אַן ביי דער האַנד, זי גיט אַ געשריי פֿאַר שמערץ.) כ'האָב אייך ריעב! (ער פֿאַלט אויף די קניע.) כ'ליעב אייך, ווי איך האָב נאָך קיינמאַל ביז אַהער נישט געליעבט! מיט צוועלף פֿרויען האָב איך געשלאָגען כפרות, ניין האָבען מיט מיר כפרות געשלאָגען, אָבער קיין איינציגע פֿון זיי האָב איך נישט אַזוי געליעבט ווי איך ליעב אייך. איך בין בעזיגענט, פֿערלאָרען, כ'ליג אויף די קניע ווי אַ דוראַק און בעט זיך ביי אייך... אַ חרפה און אַ בושה! פֿינף יאָהר נאָכאַנאַנד האָב איך זיך נישט פֿערליעבט, כ'האָב שטאַלצירט דערמיט אַז אָט בין איך מיט אַמאָר אַריינגעפֿאלען, ווי דער פֿערד אין אַ פֿרעמדען וואַגען! איך בעט ביי אייך די האַנד, יאָ צי ניין? ווילט איהר נישט? איז נישט. (ער שטעהט אויף און געהט שנעל צו דער טהיר.)

מאדאם פאפאוו. ווארט אויס...

סמירנאו (בלייט שמעהן). נו?

מאדאם פאפאוו. גארנישט... איהר קענט זיך געהן! איבעריגענס,

ווארט א וויילע! ניין, געהט אייך, געהט אייך!

איך האט אייך! אדער ניין! געהט ניט אוועק! אך ווען איהר וואלט

געוואוסט, ווי ביין איך בין, ווי ביין! (ווי גיט א ווארף דעם רעוואלוער אויף'ן

שטוהל.) די פֿינגער וויינען מיר שוין אנגעשוואלען פֿון אַם די פֿאסקודסטווא...

(ווי צורייסט פֿאַר כעס איהר טאַשענטיכעל.) וואָס שמעהט איהר נאָך דאָ?

טראַגט זיך!

סמירנאו. ווייט געזונד!

מאדאם פאפאוו. יא, יא, נור געגאנגען! (שרייט) וואוהין געהט איהר

דען? ווארט אויס... איבעריגענס, געהט אייך...

אך, ווי ביין איך בין! נור ניט צו נאָהענט, נור ניט צו נאָהענט, ניט

אזוי נאָהענט לעבען מיר!

סמירנאו. ווי ביין איך בין אויף זיך אליין! אזוי ווי א גימנאזיסט האָב

איך זיך פֿערליעבט, אויף די קניע בין איך גערענען... א

שוידער געהט מיר אַזש אַריבער איבער'ן לייב... (שמרענג.) איך ליעב

אייך! אַם דאָס האָט מיר נאָך געפֿעהלט, אודא האָב איך עס ניימיג

געדארפֿט האָבען, זיך צו פֿערליעבען! מאַרגען מוז איך צאָהלען פֿראַ-

צענט, צייט אַראָבצונעהמען די היי פֿון פֿעלד און אין מיטען דערינען

ווייט איהר דאָ. (ער נעהמט זי אַרום ביי דער טאליע.) כ'וועל זיך קיינמאָל ניט

קענען מוחל זיין דערפֿאַר!

מאדאם פאפאוו. אוועק! די הענד נעהמט צו! כ'האט... אייך!...

צום דוועל! (לאנגער קוש.)

עלפטער אויפטריט

די פֿאַריגע. לוקא. גערטנער. קוטשער. ארכייטער.

לוקא (מיט א האָק).

גערטנער (מיט א גראָב-אייזען)

קוטשער (מיט א היי-גראַברע.)

ארכייטער (מיט שטאַנגען).

לוקא (דערוועגט דאָס פֿאַרל וואָס קושט זיך). גרויסער גאָט! (פויע.)

מאדאם פאפאוו (לאָזט אַראָב די אויגען). לוקא, זאָג אין שטאַל, מען

וואָל טאָב'ן היינט גאָר קיין האָבער ניט געבען.

ענדע.

דער שידוך. א האמעדיע אין איין אקט.

פערזאנען:

סטעפאן סטעפאנאוויטש טשובוקאוו, א גוטסכעזיצער.

נאטאליא סטפאנאוונא, טשובוקאוו'ס מאַכטער.

איוואן וואסיליטש לאמאוו, א יונגער גוטסכעזיצער.

די האַנדלונג קומט פֿאַר אין טשובוקאוו'ס הויז, אין עמפֿאָנג-צימער.

די ביהנע שמעלט פֿאַר דאָס גאָסט-צימער אין טשובוקאוו'ס הויז.
אנטקעגען די צושויער אין מיטען וואַנד אין פֿאַראַן אַ טהיר. פֿון איין
זייט, רעכטס, א זילבער-קאסטען, פֿון דער אנדער זייט, לינקס, א ביכער-
שאַפֿע. אין דער רעכטער וואַנד א פֿענסטער און לעבען דעם שמעהט
אַ פּיאַנאָ. אַביסעל ווייטער אַ זאָפּאָ, אַ טיש און דריי פֿאַטעלען. אין
דער לינקער וואַנד ווידער נאָך אַ טהיר און ניט ווייט דערפֿון
שמעהט אַ קליין טישעל מיט צוויי שטוהלען.

ערשטער אויפטריט.

טשובוקאוו. דערנאָך לאָמאָוו אין פֿראַק און ווייסע האַנד-שוה.

טשובוקאוו (געהט איהם אנטקעגען). אַה מיין ליעבער! וועמען זעה איך

דאָ! איוואן וואסיליטש! פֿרעהט מיך זעהר! (דריקט איהם

די האַנד.) אַם דאָס הייסט אַביסעל אַן איבערראַשונג, מיין גומינקער...

ווי געהט עס אייך?

לאמאוו. א דאַנק, און איהר, וואָס מאַכט איהר עפעס גוטס?

טשובוקאוו. נא, ס'געהט, מיין טהייערער. ביטע, זיצט... ס'איז ניט

אזוי פֿיין, מיין ליעבער, אָן די שכנים צו פֿערנעסען.

אַבער, האַרצעלע מיינס, פֿאַרוואָס עפעס אזוי יום טוב'דיג? אין פֿראַק,

אין האַנד-שוה און אזוי ווייטער. אַם הפנים איהר פֿאַהרט ערגעץ צו

גאָסט, מיין טהייערינקער?

לאמאוו. ניין. איך קום בלויז צו אייך, געעהרטער סטעפאן סטעפאן-

נאָוויטש.

טשובוקאוו. פֿאַרוואָס זשע עפעס אין פֿראַק, איך בעט אייך? פונקט

ווי צו אַ ניי-יאָהר'ס בעזוך!

לאמאוו. זעהט איהר, עס האַנדעלט זיך ממכח אַם וואָס. (ער כאַטט

איהם אונטער.) כ'בין געקומען צו אייך, געעהרטער סטעפאן

סטעפאנאוויטש, מיט אַ בקשה בין איך צו אייך געקומען... ס'איז ניט

דאָס ערשטע מאל, וואָס איך האָב די עהרע זיך צו ווענדען צו אייך

נאך הילפֿע, און שמענדיג האָט איהר, ווי זאָגט מען עס... אָבער פֿער-
צייהט, איך בין אויפֿגערעגט. כ'וועל אַפֿריהער געהמען אַביסעל וואַסער,
געעהרמער סטעפּאָן סטעפּאָנאָוויטש. (ער טוינט).
טשובּוקאו. (אָ אַ ייִט) ער איז אוראָי געקומען אַנטלייגען געלד!
כ'וועל ניט שמעקען! (צו לאַמאָו'ן). מכה וואָס זשע
האַנדעלט עס זיך, טהייערער?

לאַמאָו. זעהט איהר... געהערט... סטעפּאָנאָוויטש... ענטשולדיגט, כ'מיינ.
סטעפּאָן, סטעפּאָן — געהערטעוויטש... דאָס הייסט, איך בין
שרעקליך אויפֿגערעגט, ווי איהר קענט אליין זעהן... הקיצור, נור איהר
אליין קענט מיר העלפֿען, באַטש איך האָב עס כלל ניט פֿערדיענט און...
און איך האָב גאָר קיין רעכט ניט צו בעטען אייער הילף.
טשובּוקאו. ווייס איך, וואָס מאַכט איהר דאָרט פֿאַר הקדמות, האַרצעלע
מיינט? אַרויס דערמיט! נו?

לאַמאָו. אָט, אָט באלד... אין אַן אויגענבליק. די זאך איז די: איך בין
געקומען בעטען די האַנד פֿון אייער טאַכטער נאַטאַליאַ.
טשובּוקאו. (מיט שמחה). מלאַך'ל מיינט! אייוואָן וואַסיליטש! זאָגט עס
איבער נאָך אַמאָל — כ'האָב זיך ניט גוט איינגעהערט!

לאַמאָו. איך האָב די עהרע, צו בעטען...
טשובּוקאו. (שלאָגט איהם איבער). גאלופּטיק מיינער, איך בין אזוי צו-
פֿרידען און זאָ ווייטער, אָט דאָס איז עס טאַקי און זאָ ווייטער.
(ער געהט איהם אַרום און גיט איהם אַ קוש). דאָס האָב איך דאָך שוין פֿון לאַנג
אַן געוואונשען. ס'איז תמיד מיין וואונש געווען (ער צודריקט אַ טרעהר אין אויג).
און איך האָב אייך שמענדיג ליעב-געהאַט, מיין טהייערינקער, ווי מיינ
אייגענעם זוהן. זאָל אייך גאָט ביידען געבען זיין ברכה און זיין גנאָד און
אזוי ווייטער... כ'האָב זיך עס אימער געוואונשען... אָבער פֿאַר וואָס זשע
שמעה איך דאָ, ווי אַ ליימענער גולם? פֿאַר פֿרייד בין איך גאָר צודולט,
איינפֿאַך צודולט בין איך! אַך, פֿון גאַנצען האַרצען... כ'וועל אַ רופּ טהאָן
נאַטאַשאָ'ן און אזוי ווייטער.

לאַמאָו. (געריהרט). געהערמער סטעפּאָן סטעפּאָנאָוויטש, ווי מיינט איהר,
נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש וועט איינזאָליגען?

טשובּוקאו. ווירקליך אזא שעהנער מאַן און... און דאָ זאָל זי גאָר אין
מישען דערינען ניט וועלען! פֿערליעבט ווי אַ קאַטץ און
אזוי ווייטער... אָט די מינוט! (ער געהט אָב רעכטס).

צווייטער אויפֿטריט.

לאַמאָו אליין.

לאַמאָו. מיר איז קאַלט... אַ שוידער געהט מיר אַריבער איבער'ן לייב,
אזוי ווי פֿאַר'ן עקזאמען. דער עיקר איז, מען דאַרף זיך איינ-
מאַל פֿאַר אַלע מאַל ענטשליסען. אז מען זוכט און רעדט אַ סך און מען

וואַרט אייף אַן אידעאַל אָדער אויף דער עכטער, ריינער ליעבע, האָט
מען קיינמאָל ניט חתינה. בררר! ... ס'איז קאַלט! נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש
איז אַ גוטע בעל הבית'מע; זי איז אויך ניט מיאוס, געבילדעט... וואָס
זשע דאַרף איך נאָך? עס רוישט מיר אין די אויערן פֿאַר אויפֿרעגונג.
(ער טוינט וואַסער). אין ניט חתונה האָבען. דאָס געהט ניט... ערשטענס,
בין איך שוין אַלט פֿינף און דרייסיג יאָהר—ווי זאָגט מען עס, שוין אַביסעל
אַריבערגעוואַקסען. צווייטענס דאַרף איך גיימיג האָבען אַ רוהיגען רע-
געלמעסיגען לעבען... כ'האָב אַ האַרץ-פֿעהלער, האָב איך, אַ שמענדיגע
האַרץ-קלאַפעניש. איך בין ספּילטשעווע און פֿון דער מינדסטער זאך
ווער איך מוראָדיג אויפֿגערעגט. גלייך הויבען מיר אָן ציטערן די ליפּען
און די רעכטע שלייף קלאַפט... אָבער שרעקליכער פֿון אַלצדינג איז דער
שלאָף. קוים לייג איך זיך נאָר אַריין אין בעט און הויב אָן איינצודרעמלען,
אז עס פֿאַנגט אָן רייסען און צופֿען אין דער לינקער זייט! און אין פֿלייצע
און אין קאָפּ קלאַפט עס ווי מיט האַמערס... כ'שפּרינג אויף. ווי אַ פֿער-
ריקטער, געה אַרום אַ וויילע, דערנאָך לייג איך זיך ווידער, אָבער ווי
איך שלאָף נאָר איין, אַהא ווידער אַ קראַמפּף אין זייט! און אזוי געהט
עס אפשר צוואַנציג מאַל...

נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש. (קומט פֿון רעכטס).

דריטער אויפֿטריט.

נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש, לאַמאָו.

נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש. אַה, אזוי! דאָס זייט איהר גאָר, און פּאַפּאַ
זאָגט: געה אַקאַרשט אַרויס, אַ סוחר איז
געקומען, קויפֿען וואַרע. גומען טאָג אייך, אייוואָן וואַסיליטש.

לאַמאָו. גומען טאָג, געהערמער נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש!

נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש. ענטשולדיגט וואָס איך טראָג דעם פֿאַר-
טוך און געה אין אַ הויז-קלייד...

רייניגען זאָנגען צום טריקענען. פֿאַרוואָס האָט מען אייך אזוי לאַנג ניט
געזעהן? זיצט... (זיי זעצן זיך). איהר ווילט אפשר עפעס אָנבייסען?

לאַמאָו. ניין, אַ דאַנק, איך האָב שוין געגעסען.

נאַטאַליאַ סטעפּאָנאָוויטש. איהר רויכערט... אָט האָט איהר שווע-
בעלאַך... ס'אַמאָ שעהן וועטער מיר

האָבען היינט, און נעכטען האָט שמאַרק גערענענט, אז די אַרכייטער
האָבען גאַרנישט געקענט טהאָן דעם גאַנצען טאָג. וויפֿיעל קופּות האָט
איהר אַראָבענומען? וואָס זאָגט איהר פֿאַרט, ווי גייציג איך בין! כ'האָב
געהייסען אַראָבשניידען די גאַנצע היי פֿון פֿעלד, און אַצינד פֿערדריסט
מיך שוין, כ'האָב מורא, ס'זאָל ניט פֿערפֿוילט ווערן. ס'וואַרט שוין בע-
סער געווען, ווען איך וואַלט אָבגעוואַרט אַביסעל. זעהט, וואָס איז דאָס
עפעס? איהר געהט גאָר אין אַ פֿראַק? דאָס איז ווירקליך אַ נייעס!

איהר געהט, הייסט עס, ענדליך דאך אויף א באל? יא, און לאמיר איך
טאקי אין איין וועגס זאגען, אז איהר זייט עפעס גאר שעהנער געווא-
רען... אויף מיין ווארט... וואס האט איהר זיך עס טאקי אזוי אויסגעפונצט?
לאמאוו (אויפגערעגט). זעהט איהר, געהערטע נאטאליא סטעפאנאווא...
ס'האנדעלט זיך וועגען דעם, אז איך האב מיך ענטשלאסען
איך צו בעטען, איהר זאלט מיך אויסהערען... נאטירליך וועט איהר זיך
וואונדערן און זאגן ביז ויין אויף מיר, גאר איך... (אז א זייט) ווי
שרעקליך קאלט עס איז!

נאטאליא סטעפאנאווא. וועגען וואס האנדעלט עס זיך? (פויע) נו?
לאמאוו. איך וועל מיר געבען די מיה, עס צומאכען בקיצור. געהערטע
נאטאליא סטעפאנאווא, איהר ווייסט דאך, אז איך האב שוין
לאנג, נאך פון קינדווייז אן, די עהרע צו קענען אייער פאמיליע. מיין
זעליגע טאטע און איהר מאן, פון וועמען איך האב, ווי איהר ווייסט,
געקראגען בירושה די אימעניע, האבען שטענדיג געהאט דעם גרעסטען
רעסטורענט פאר אייער פאטער און פאר אייער זעליגער מוטער. די לא-
מאווס און די שטובקאווס זיינען זייט לאנג, לאנג צוריק געווען בעפריי-
דעט, מען קען זאגן זאגען פערוואנדעט איינע מיט די אנדערע. דעריבער
טאקי גרענעצט זיך מיין שטיק ערד, ווי איהר ווייסט, אזוי גאנצע מיט
אייערס. אז איהר ווילט אזוי גוט זיין און זיך דערמאנען, ליגען מייע
אקסענ-פאלדער הארט לעבען אייער בעראזעווען וואלד.

נאטאליא סטעפאנאווא. ענטשולדיגט, כ'מו איך איבערשלאגען.
—איהר זאגט „מייע אקסענ-פאלדער“... וואס זשע, ווי
זיינען גאר אייערע?

לאמאוו. נו יא, ווי געהערן צו מיר...

נאטאליא סטעפאנאווא. אזוי? אט האסטו דיר! די אקסענ-פאל-
דער געהערן צו אונז און נישט צו איך!
לאמאוו. ניין—צו מיר, געהערטע נאטאליא סטעפאנאווא!

נאטאליא סטעפאנאווא. נא דיר גאר א נייעס! ווי אזוי געהערן
זיי דאס צו'ן איך?

לאמאוו. וואס—ווי אזוי? כ'רייך פון יענע פאלדער וואס ליגען צווישען
אייער בעראזעווען וואלד און דער ציגעל-ערד.

נאטאליא סטעפאנאווא. הערסטו, אט טאקי די... זיינען אונזערע...
לאמאוו. ניין, איהר האט א מעות, געהערטע נאטאליא סטעפאנאווא,
ווי זיינען מייע.

נאטאליא סטעפאנאווא. דערמאנט זיך גאר אקארשט גוט, איוואן
וואסיליטש! ס'איז שוין לאנג, אז איהר

האט זיי געקראגען?

לאמאוו. ווי לאנג? אזוי ווייט ווי איך קען מיר גאר עראינערן, האבען ווי
תמיד געהערט צו מיר.

נאטאליא סטעפאנאווא. נא, ס'הויבט זיך אפילו נישט אן. איהר
וועט מיר ענטשולדיגען!

לאמאוו. מען קען דאך געהערן די פאפירען און זעהן, געהערטע
נאטאליא סטעפאנאווא. די אקסענ-פאלדער האט מען מיר
שוין איינגעמאל—דאס איז אמת—געוואלט צונעהמען, מיט אן אויסרייד,
אז ווי זיינען נישט מייע, איצט אבער ווייט די גאנצע וועלט, אז ווי געהערען
מיר. נישט וואס צו אמפערן זיך דעריבער. הערט, כ'בעט איך: מיין
מוהמעס באבע האט די פאלדער אויף אן אונבעשטימטער צייט אומזיסט
אבענגעבען צו די מוזשיקעס פון אייער געהערטען פאטער'ס זיידען,
בתנאי אז זיי זאלען דערפאר ברענגען דער באבע'ס ציגעל. די בויערן פון
אייער געהערטען פאטער'ס זיידען האבען די פאלדער בענוצט אן ערך
פערציג יאהר אהן געצאלט און האבען זיך אזוי איינגעוועהנט עס צו
בעטראכטען פאר וייער אייגענטום. שפעטער אבער, אז ס'איז ארויס
דער אוקאז...

נאטאליא סטעפאנאווא. ס'איז גאר נישט אזוי, ווי איהר דער-
זעהלט! מיין זיידע און מיין אור-
זיידע זיינען געווען איבערצייגט, אז וייערע שטיקער ערד ציהען זיך ביז
צו די בלאטעס—דאס הייסט אלוז, אז די אקסענ-פאלדער זיינען אונזערע.

וואס איז דא פאראן זיך צו אמפערן? איך פערשטעה גאר נישט... ס'איז
וויקליך א פערדורס!

לאמאוו. כ'וועל איך צייגען די פאפירען, נאטאליא סטעפאנאווא.

נאטאליא סטעפאנאווא. ניין, איהר שפאסט גאנץ איינפאך אדער
איהר געהערט מיך אויף זיכער... האסטו

געהערט אביסעל! מיר האבען שוין דאס שטיק ערד באלד דריי הונדערט
יאהר און פלוצים זאגט מען אונז אן, אז עס געהערט נישט צו אונז!
איוואן וואסיליטש, פערצייהט, אבער כ'גלויב גאר מייע אייגענע אויערן
נישט... פאר מיר האבען די פאלדער א קנאפע ווערדע. ס'זיינען בסך
הכל נישט מעהר ווי פֿינף דעסיאטין און זיינען ווערטה א פאר הונדערט
רובעל, אן ערך 300 רובעל, אבער מיך פֿערדריסט די אונגערעכטיגקייט.
זאגט איך וואס איהר ווילט, אבער אונגערעכטיגקייט קען איך נישט
פֿערטראגען.

לאמאוו. הערט גאר אויס ביז צום סוף, איך בעט איך! די מוזשיקעס
פון אייער געהערטען פאטער'ס זיידען, ווי איך האב שוין
געהאט די עהרע איך צו זאגען, האבען פאר מיין מוהמע'ס באבען
געברענט ציגעל. די מוהמע'ס באבע האט זיי געוואלט מיט עפעס
בעפרידיגען...

נאטאליא סטעפאנאווא. וידע, באַבע, מוהמע... וואָס געהט מיך
דאָס אלצדינג אָן? די פֿעלדער ווינען

אונזערע און האַדיע!

לאמאוו. ניין, מיינע!

נאטאליא סטעפאנאווא. אונזערע! אז איהר וועט אפילו צוויי
מעג נאָכאנאנד בעווייזען, אין אז איהר
וועט זיך אַנטהאַן אין פֿאַצעהן פֿרעק, ווינען זיי פֿאַרט אונזערע, אונזערע,
אונזערע... דאָס וואָס געהערט אייך, פֿערלאַנג איך ניט, אָבער כ'ויל
אויך ניט פֿערלירען דאָס, וואָס געהערט צו מיר!
לאמאוו. נאטאליא סטעפאנאווא, כ'דארף ניט די פֿעלדער, כ'טהו
דאָך עס נאָך אויס פֿרינציפּ, אויב אייך איז ליעב, אדרבה...
שיינק איך זיי אייך.

נאטאליא סטעפאנאווא. איך קען זיי אייך שיינקען, ווייל
זיי געהערען צו מיר!... דאָס איז דאָך
עפעס נאָך אַ מאַדנע זאך, איוואָן וואַסיליטש! מיר האָבען אייך ביי
אהער געהאַלטען פֿאַר אַ גוטען שכן, פֿאַר אַ פֿריינד. פֿאַר אַיאהרען
האָבען מיר אייך אוועקגעגעבען אונזערע דרעס-מאַשינען און מיר האָבען
צוליעב דעם ערשט אין מאַנאט נאָוועמבער געמוזט ענדיגען מאַהלען
אונזער תבואה, און איהר בעהאַנדעלט אונז ווי די ציגיינער. איהר שיינקט
מיר אוועק מיין אייגענען שטיק ערד. ענטשולדיגט, אזוי האַנדלען ניט
קיין שכנים. נאָך מיין מיינונג איז עס וואָגאַר אַ חוצפה, אַ פֿרעכעווייז...
ווען איהר ווילט...

לאמאוו. נאָך אייער מיינונג בין איך, הייסט עס, אַ פֿערקאַפּער, אַ
גנב? מיין גנעדיגע, אין מיין לעבען האָב איך ניט פֿערנומען
קיין פֿרעמדע ערד, און איך ערלויב קיינעם ניט מיך אין דעם צו בעשולדיג-
נען... (ער געהט צו שנעל צו דער פֿלאַש און טרינקט וואַסער) די אַקסען-פֿעלדער
ווינען מיינע!

נאטאליא סטעפאנאווא. ס'איז ניט אמת! אונזערע!

לאמאוו. מיינע!

נאטאליא סטעפאנאווא. ניט אמת! כ'וועל עס אייך בעווייזען!
היינט נאָך שיק איך מיין תבואה

שניידער אויף דיזע פֿעלדער!

לאמאוו. וו—א—אָס?

נאטאליא סטעפאנאווא. היינט וועלען מיינע לייט דאָרט זיין!

לאמאוו. און איך וועל זיי דורכטרייבען!

נאטאליא סטעפאנאווא. זאָל אייך גאָט אַריינגעבען אזא זינן!

לאמאוו (כאַפט זיך אָן ביים האַרצען). די אַקסען-פֿעלדער ווינען מיינע,
איהר פֿערשמעהט? מיינע!

נאטאליא סטעפאנאווא. כ'בעט אייך, שרייט נאָר ניט! ביי אייך
אין דערהיים קענט איהר שרייען און
פֿאַר כעס בלאָזען וויפֿיעל איהר ווילט, אָבער דאָ, בעט איך אייך, זיך
צו האַלטען ווי אַ מענטש!

לאמאוו. מיין גנעדיגע, וואָלט איך נאָר ניט געהאַט אזא מורא'דיגע
האַרצקלאַפעניש אין וואָלט מיר נאָר ניט אזוי געהאַמערט אין
די שלייפֿען, וואָלט איהר שוין פֿון מיר געהערט נאָר אַנדערע דבורים!
(שרייט.) די אַקסען-פֿעלדער ווינען מיינע!
נאטאליא סטעפאנאווא. אונזערע!
לאמאוו. מיינע!

טשובוקאוו (קימט אַריין פֿון רעכטס).

פערטער אויפטריוט.

די פֿריהערדיגע. טשובוקאוו.

טשובוקאוו. וואָס טהוט זיך דאָ? פֿאַרוואָס שרייט איהר אזוי?
נאטאליא סטעפאנאווא. פאַפּא, ערקלעהר דו כאָטש אַט דעם
הערר דאָ. וועמען געהערן די אַקסען-

פֿעלדער: אונז אָדער איהם?

טשובוקאוו צו לאַמאָוו. אוצר מיינער! די פֿעלדער געהערן אונז!

לאמאוו. אָבער אום גאָטעס ווילען, סטעפאַן סטעפאַנאוויטש, ווי אזוי
געהערן זיי דען צו אייך? זייט איהר כאָטש אַ פֿערנינפֿטיגער
מענטש! מיין מוהמע'ס באַבע האָט די פֿעלדער אויף אַ געוויסער צייט
אומזיסט אָבגעגעבען אייער ווידען'ס מוזשיקעס. די בויערן האָבען די ערד
בענוצט אַ פֿערציג יאָהר צייט און האָבען זיך דערצו געוועהנט ווי צו
זייער אייגענעם, נאָר אז ס'איז אַרויס דער אוקאַוו...

טשובוקאוו. ערלויבט אַקאַרשט, טהייערסטער... איהר פֿערנעסט, אז
גראַד אייער באַבע'ס מוזשיקעס האָבען נישט געצאָהלט
און אזוי ווייטער, ווייל מען האָט גראַד דעמאָלט געפֿיהרט אַ פראָצעס
ווענען די פֿעלדער און אזוי ווייטער... און אַצינד ווייט יעדער הונד, אז
זיי געהערן צו אונז. אַט הפנים איהר האָט דעם פלאַן ניט געוועהן!

לאמאוו. און איך וועל אייך בעווייזען, אז זיי געהערן צו מיר.

טשובוקאוו. בעווייזט עס בעסער ניט, מיין ליעבינקער.

לאמאוו. ניין, איך וועל עס בעווייזען!

טשובוקאוו. טהייערינקער, נאָך וואָס מוין אייך אזוי שרייען? גראַד
מיט געשריי וועט איהר אַס ווייניגסטען בעווייזען. איך
פֿערלאַנג ניט חלילה אייערס און כ'האָב ניט ברעה אָבצוטערעטען מיינס.
צו וואָס זאָל איך עס טהאָן? אז ס'איז שוין יאָ געקומען אזוי ווייט, מיין
ליעבער, אז איהר מיינט טאַקי אין דער אמת'ן ביי אונז אָבצונעהמען
די פֿעלדער, און אזוי ווייטער, וועל איך זיי ליעבערשט אוועקשיינקען
די מוזשיקעס איידער אייך! גאַנץ געוויס!

לאמאוו. איך פערשמעה נימ! וואס פאר א רעכט האט איהר איבער-

הויפט אוועקצושניקען פֿרעמדעס אייגענטהום?

טשובוקאוו. איהר וועט דאך מיר מסתמא ערלויבען צו וויסען, אויב איך האב יא א רעכט דערצו אדער נימ. יונגער מאן, כ'בין נימ געוואוינט, מען זאל מיט מיר ריידען אין אזא שאן און אזוי ווייטער. איך, יונגער מאן, בין צוויי מאל אזוי אלט ווי איהר, און כ'בעט, צו ריידען צו מיר רוהיג און אזוי ווייטער.

לאמאוו. ניין, איהר האלט מיך פֿאר א נאר און מאכט חזק פֿון מיר! איהר רופט אן מיין שטיק ערד אייערס און איהר ווילט, איך זאל דערביי בלייבען גלייכגילטיג און ריידען צו אייך ווי א מענטש. אזוי בענגעהן זיך נימ קיין גוטע שכנים, סטעפאן סטעפאנאוויטש! איהר ווייט נימ קיין שכן, א פֿערקאפער ווייט איהר!

טשובוקאוו. וואס—אס? וואס האט איהר געזאגט?

נאטאליא סטעפאנאוונא. פאפא, שיק שוין אוועק די תבואה-שניי-דער אייף די פֿעלדער!

טשובוקאוו (צו לאמאוו). וואס האט איהר געזאגט, געהערטער הערר? **נאטאליא סטעפאנאוונא.** די אקסען-פֿעלדער זיינען אנזערע, און איך טרעט זיי נימ אָב, כ'טרעט זיי נימ אָב!

לאמאוו. דאס וועלען מיר נאך זעהן! כ'וועל עס אייך פֿאר'ן געריכט בעווייזען, אז זיי געהערן צו מיר!

טשובוקאוו. פֿאר'ן געריכט. איהר קענט קלאַנען אין געריכט, גע-עהרטער הערר, און אזוי ווייטער, איהר קענט! נישקשה, איך קען אייך ווער איהר ווייט! איהר ווארט דאך נאך אייף א געלעגענ-הייט צו פֿיהרען פֿראַצעסען און אזוי ווייטער... אן אינטריגאנט ווייט איהר! אייער גאנצע פֿאמיליע האט זיך כסדר געזוכט אזעלכע עסקים/לאך, די גאנצע!

לאמאוו. כ'בעט, מיין פֿאמיליע נימ צו בעריידיגען. אלע וואס האבען אָבגעשטאמט פֿון די לאמאווס זיינען געווען עהרליך, און ס'איז קיין איין איינציגער נימ געווען, וואס איז געשטעלט געוואָרען צום גע-ריכט פֿאר שווינדעל, ווי אייער פֿעטערל!

טשובוקאוו. און אין אייער לאמאוושער פֿאמיליע זיינען אלע גע-ווען משוגע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אלע, אלע, אלע!

טשובוקאוו. דער וידע אייערער איז געווען אן איינפֿאכער פֿיאַניצע, און די אינגערע מוהמע, די נאסטאסיא מיכאילאוונא, איז אנטלאפֿען מיט אן ארכיטעקט, און אזוי ווייטער.

לאמאוו. און אייער מוטער האט געהונקען אויף א פֿוס. (ער כאפט זיך פֿאר'ן הארצען.) ס'ציהט אין דער ווייט... אין קאפ קלאפט ווי מיט האמערס... גאט אין הימעל!... וואסער

טשובוקאוו. און דער מאטעלע אייערער איז געווען א קארמען-שפיע-און א זולל וסוכא!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אייער מוהמע א פלאפלערקע, וואס נימ נימ נאך איינע אין דער וועלט!

לאמאוו. ביי מיר איז דער לינקער פֿוס געלעהמט... און איהר ווייט אן אינטרעגאנט... אַך, דאס הארץ!... און ס'איז פֿאר קיינעם קיין מוד נימ, אז איהר האט ביי די וויבאָרעס געשווינדעלט... עס שווינדעלט מיר אין די אויגען... וואו איז ערגעץ מיין הוט?

נאטאליא סטעפאנאוונא. ווי נידערטרעכטיג! לינגער! געמיינער לומפ! **טשובוקאוו.** איהר אליין ווייט א געמיינער היפאָקריט, אן עקעלהאפ-סער לינגער! יא—א!

לאמאוו. אט איז דער הוט... איי דאס הארץ... וואוהין געהט מען? וואו איז ערגעץ די טהיר? אַך, כ'האב מורא, איך שמארב... איך קען נימ, די פֿיס פלאַנמערן זיך... (ער געהט צו דער טהיר.)

טשובוקאוו. אייער פֿוס זאל דאָ מעהר נימ זיין! **נאטאליא סטעפאנאוונא.** פֿערקלאַנט אונז אין געריכט! מיר וועלען זעהן.

לאמאוו. (געהט זיך וואקלענדיג אָב דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

פינפטער אויפטריוט.

טשובוקאוו. נאטאליא סטעפאנאוונא.

טשובוקאוו. (צאָרנדיג.) צום טייוועל!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אזא גאָרנישט! און געה גלויב נאך איך גוטע שכנים!

טשובוקאוו. שורקע! רויב-פֿויגעל! שר! **נאטאליא סטעפאנאוונא.** אזא מיאוס'ע קאליקע, פֿערקאפט א פֿרעמדע שטיק ערד און האט נאך די העזה צו שמרייטען.

טשובוקאוו. און אט דאס פֿערזעהעניש, וואס האט א פנים ווי א הי-נערשע פֿיסעל, פֿערגינט זיך נאך צו קומען א שידוך טהאָן, און אזוי ווייטער.

נאטאליא סטעפאנאוונא. וואס פֿאר א שידוך?

טשובוקאוו. נו יא! ער איז דאך געקומען א חתן ווערן פֿאר דיר.

נאטאליא סטעפאנאוונא. א חתן ווערן? פֿאר מיר? פֿארוואס האסטו עס מיר פֿריהער נימ געזאגט?

טשובוקאוו. ער האט זיך דאך טאקי צוליעב דעם אָנגעטהאָן אין פֿראַק. אזא דאָרע קישקע, אזא סמארקאטש!

נאטאליא סטעפאנאוונא. א חתן פֿאר מיר? אַך! (זי פֿאלט אין אן אָרם-שטוהל און קרעכט.) מען זאל איהם בריינגען צוריק! אַך! צוריקבריינגען! **טשובוקאוו.** וועמען צוריקבריינגען?

נאמאליא סמפאנאווניא גיכער, גיכער! מיר איז שלעכט! צוריק-בריינגען! (היסטערישער אַנפֿאל.)

משובוקאוו. וואָס מהומ זיך דאָ? וואָס איז דיר? (כאָפּט זיך פֿאַר'ן קאָפּ.) כ'בין אַן אונגליקליכער מענש! כ'וועל זיך דערשיסען!

אויפֿהיינגען ווער איך זיך! מען פֿערמוטשעט מיך צום טויט!

נאמאליא סמפאנאווניא. אוי כ'שמאַרב! צוריקבריינגען!

משובוקאוו. פֿפֿוי! גלייך, וואויע נים אַזוי! (ער לויפֿט צוויי דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

נאמאליא סמפאנאווניא (אַליין, קרעכצט). וואָס האָט מען מיר דאָ אָנגע-מאַכט? בריינגט איהם צוריק! צוריק בריינגט איהם!

משובוקאוו (קומט צו לויפֿען). באַלד, באַלד קומט ער, און אַזוי ווייטער. כאָפּט איהם דער טייוועל! אוף! רעד דו אַליין מיט איהם,

איך וויל עס נים און אַזוי ווייטער.

נאמאליא סמפאנאווניא (קרעכצט). צוריקבריינגען!

משובוקאוו. ער קומט, וואָס מען דיר, אַה, רבונג של עולם! וואָס פֿאַר אַ שווערע אויפֿגאַבע דאָס איז צו זיין אַ פֿאַטער פֿון

אַן ערוואַקסענער מאַכטער!*) איך וועל מיר איבערשניידען דעם האַלז!

בעשטימט וועל איך מיר דעם האַלז איבערשניידען! מען האָט זיך מיט דעם מענשען אַרומגעריסען, אויסגעזידעלט, דורכגעטריבען... און דאָס

אַלץ האָסט דו געמאַכט... דו!

נאמאליא סמפאנאווניא. ניין, דו! דו האָסט קיין שום דרך ארץ נים

ער נים אַוועקגעגאַנגען! און ביסט גראָב! ווען נים דו — וואָלט

משובוקאוו. נו געוויס, איך בין שולדיג! אָבער וואָרט אַקאַרשט, קוואַ-

טערקע מיינע, און אַזוי ווייטער, מאַכער דערשיט איך זיך

אַדער כ'היינג זיך אויף, וואָלט דו וויסען, אַז דו וועסט אין דעם שולדיג

זיין! דו האָסט מיך געבראַכט דערצו! נאָר דו! (אין דער טהיר בעווייזט זיך

לאַמאָו.) נאָ, רעד אַליין מיט איהם! (ער געהט אָב.)

לאַמאָו (קומט אַריין פֿערסאַפֿעט).

זעקסטער אויפֿטריט.

נאמאליא סמפאנאווניא, לאַמאָו.

לאַמאָו. מורא'דיגע האַרצקלאַפעניש... דער פֿום איז געלעהמט... אין

אין דער ווייט שטעכט...

נאמאליא סמפאנאווניא. פֿערצייהט, מיר האָבען זיך אַביסעל צוהיצט,

איוואַן וואַסיליטש... איך דערמאָן זיך אַצונד...

די אַקסענ-פֿעלדער געהערען מאַקע צו אייך.

(*) פֿון גריכאַיעדאָו'ס: „וועה דעם געשייטען“.

לאַמאָו. ס'האַרץ קלאַפּט שרעקליך... מיינע אַקסענ-פֿעלדער... ביידע

ברעמען ציהען... (זיי זענען יד.) מיר האָבען געהאַט אונרעכט...

מיר איז עס געגאַנגען אום פֿרינציפּ... דאָס שטיק ערד איז מיר נישט

טהייער, אָבער דאָס פֿרינציפּ איז מיר טהייער...

נאמאליא סמפאנאווניא. מאַקי דאָס פֿרינציפּ. לאַמיר ריידען פֿון

עפעס אנדערש.

לאַמאָו. בפרט נאָך אַז איך האָב די בעווייזע: מיין מוהמע'ס באַבע

האַט די מוזשיקעס פֿון אייער געהערמען פֿאַטער'ס זיידען...

נאמאליא סמפאנאווניא. גענוג, גענוג דערפֿון... (אַן אַ זייט.) כ'ווייס

נאָרניט ווי מען הויבט אָן... (צו לאַמאָו.)

איהר געהט באַלד אויף דער יאָכט?

לאַמאָו. יא, געהערמען נאמאליא סמפאנאווניא. נאָך דער ערשטער

כען איך אַנצופֿאַנגען, אַך, האָט איהר געהערט? וואָס פֿאַר

אַן אונגליק! מיין הונד אונגאַדאי, איהר קענט איהם דאָך, הינקט!

נאמאליא סמפאנאווניא. ס'א שאָד! פֿאַרוואָס עפעס?

לאַמאָו. כ'ווייס נים... פֿילייכט האָט ער זיך אויסגעלונקען אַ פֿום,

אַדער אנדערע הינט האָבען איהם געביסען. (וויפֿצט.) דער

בעסטער הינד, שוין נים ריידענדיג וועגען דעם געלד! כ'האַב דאָך

מיראַנאָו'ן בעצאָהלט 125 רובעל פֿאַר איהם.

נאמאליא סמפאנאווניא. דאָס איז איבערגעצאָהלט, איוואַן וואַסיליטש.

לאַמאָו. נאָך מיין מיינונג נאָך איז ער זעהר ביליג. אַ פֿראַכטפֿאַלער

הונד.

נאמאליא סמפאנאווניא. פֿאַפּא האָט פֿאַר זיין אַטאַמאַי מעהר נים

געגעבען ווי 85 רובעל, און אַטאַמאַי איז

דאָך אַסך בעסער ווי אייער אונגאַדאי.

לאַמאָו. אַזוי... אַטאַמאַי איז בעסער ווי אונגאַדאי! וואָס אייך פֿאַלט

אייין! (ער לאַכט.) אַטאַמאַי איז בעסער ווי אונגאַדאי!

נאמאליא סמפאנאווניא. נאטירליך בעסער! אַטאַמאַי, ס'איז אמה,

איז נאָך יונג און האָט נאָך נים אַבגעוואָר-

פֿען, אָבער אויף'ן יאָג און אויך אין אַ וועטע מיט צוויי, דריי אנדערע איז

נאָך קיין בעסערס פֿון איהם נישט, אפילו בייס...

לאַמאָו. ערלויבט, נאמאליא סמפאנאווניא, איהר פֿערגעסט אָבער, אַז

די אונטערשטע באַק-צייהנער זיינען ביי איהם קורץ, און אַ הונד

מיט קורצע אונטערשטע באַק-צייהנער קען נים גוט אַנפֿאַקען.

נאמאליא סמפאנאווניא. קורצע אונטערשטע באַק-צייהנער? הער

איך צום ערשטען מאל!

לאַמאָו. איך פֿערויכער אייך, די אונטערשטע באַק-צייהנער זיינען

קורצער ווי די אויבערשטע.

נאמאליא סטעפאנאוונא. וואס זשע, איהר האט זיי געמאסטען?
לאמאוו. יא, כ'האב געמאסטען. צום לויפען שוין ער נאמירליך, אבער
אויפצוכאפען, א פאק צו טהאן... דאס ניט...

נאמאליא סטעפאנאוונא. ערשטענס איז אונזער אטקאמאי פון ריינער
אכשטאמונג, פולבלוטיג; ער איז סאפראגא'ס
און סטאמעסקי'ס א זון, און וועגן אייער שטיק צרה ווייס מען גאר
ניט, פון וואנען ער קומט ארויס... אהוץ דעם איז אייערער אלט און
העסליך ווי אן אכגעליוועטע פערדעל...

לאמאוו. אלט, געוויס! כ'נעהם פאר איהם ניט קיין פינף אייערע
אטקאמאים... שייך צו וואנען? אונגאראי — איז א הונד און
אטקאמאי... ס'איז לעכערליך זיך צו אמפערן... אזוינע ווי אייער אט-
קאמאי געפינט מען אזוי פיעל ביי יעדען הונד-הענדלער, אז מען וואלט
מיט זיי געקענט אנפילען א גאנצען שייך.

נאמאליא סטעפאנאוונא. ביי אייך, איוואן וואסיליטש, ויצט היינט
עפעס א בייזער גייסט פון ווידערשפרוך.
אט זיינען די פערלדער אייערע און אט איז אונגאראי בעסער ווי אטקאמאי.
פע, כ'האב פיינט, אז א מענטש רעדט ניט דאס וואס ער ריינקט. איהר
ווייסט דאך אליין גאנץ גוט, אז אטקאמאי איז הונדערט מאל בעסער ווי
אייער... אט דער נארישער אונגאראי. צו וואס זשע שוין אייך וואנען
פונקט פערקעהרט?

לאמאוו. איך זעה, נאמאליא סטעפאנאוונא, אז איהר האלט מיך פאר
א בלינדען אדער איינפאלך פאר א נאר. אבער פערשטעהט
דאך איינמאל פאר אלע מאל, אז ביי אטקאמאי'ן ווינען די אונטערשטע
באק-צייהנער קירצער!

נאמאליא סטעפאנאוונא. ס'איז ניט אמת!

לאמאוו. יא, קורצע אונטערשטע באק-צייהנער!

נאמאליא סטעפאנאוונא (שרייט). ניט אמת!

לאמאוו. פארוואס שרייט איהר אזוי, מיין גנעדיגע?

נאמאליא סטעפאנאוונא. פאר וואס רעדט איהר אזעלכע דומהייטען?
דאס איז דאך איינפאלך הימל-שריינער!

ס'איז שוין לאנג צייט געווען, אייער אונגאראי צו דערשיסען, און איהר
פערנלייכט איהם מיט אטקאמאי'ן!

לאמאוו. ענטשולדיגט, כ'קען ניט פארמוזענען דיווען שטרייט. איך האב
הארצקלאפעניש.

נאמאליא סטעפאנאוונא. איך האב בעמערקט, אז גראד די יעגער
וואס פערשטעהען אס ווייניגסטען, שפארען

זיך אס מייסטען.

לאמאוו. מיין גנעדיגע, איך בעט אייך, שווייגט... דאס הארץ ווערט
מיר צופלאצט... (ער שרייט). שווייגט!

נאמאליא סטעפאנאוונא. כ'וועל ניט אנשוויגען ווערן ביי וואנען איהר
וועט ניט צוגעבען, אז אטקאמאי איז הונד-
דערט מאל בעסער ווי אייער אונגאראי.

לאמאוו. הונדערט מאל ערגער. קראפירען זאל ער אייער אטקאמאי,
אוי, די שלייפען... די אויגען... די פלייצע...

נאמאליא סטעפאנאוונא. און אייער דומער אונגאראי פערשפארט שוין
צו קראפירען, ווייל עס איז סיי ווי סיי אזוי

ווי קראפירט!

לאמאוו. (שרייט). שווייגט! איך האב א הארץ-שלאג...
נאמאליא סטעפאנאוונא. ניין, כ'וועל ניט שווייגען.
משובוקאוו (קומט אריין).

זיבעטער אויפטריט.

די פרייהערדיגע. משובוקאוו.

משובוקאוו. וואס איז שוין דא ווייטער?

נאמאליא סטעפאנאוונא. פאפא, זאג דעם אמת, ביי דיין עהרע זאג:
וועלכער הונד איז בעסער — אונזער אט-

קאמאי אדער זיין אונגאראי?

לאמאוו. סטעפאן סטעפאנאוויטש, איך בעט אייך, זאגט בלויז איין זאך:
זיינען די אונטערשטע באק-צייהנער ביי אייער הונד קירצער

אדער ניט? יא צי ניין?

משובוקאוו. און אזוי? איז דאס עפעס א גרויסע זאך, וואס? דערפאר
איז אין גאנצען געגענד ניטא קיין בעסערער הונד פאר
איהם און אזוי ווייטער.

לאמאוו. אבער מיין אונגאראי איז דאך בעסער? זאגט דעם אמת!

משובוקאוו. רעגט זיך נאר ניט אויף, מהייערסטער!... ערלייבט...

אייער אונגאראי האט זיך טאקי זיינע גוטע מעלות... ער

איז גון גוטער אכשטאמונג, האט קרעפטיגע פיס, שמארקע רענדען און

אוי ווייטער. אבער דער הונד, אויב איהר ווילט עס וויסען, מיין ליעבער,

האט צוויי חסרונות: ער איז אלט און די אונטערשטע באק-צייהנער

זיינען ביי איהם קורץ.

לאמאוו. ענטשולדיגט, כ'האב הארצ-קלאפעניש... לאמיר נעהמען

פאקטען... ווילט איהר זיך דערמאנען, אויף מארוסקינס פעל-

דער איז מיין אונגאראי געגאנגען אויער ביי אויער מיט דעם גראפישען

ראוואכאי און אייער אטקאמאי איז געבליבען אויף א גאנצען וויאָרסט

הינטערשטעליג.

משובוקאוו. ער איז הינטערשטעליג געבליבען, ווייל דעם גראף'ס

אויפֿוועהער האט איהם דערלאנגט מיט דער בייטש.

לאמאון. ער איז גערעכט געווען, אלע הינד שפירען נאך דעם פֿוקס, אַטקאמאי אָבער בענוגענט זיך מיט דעם וואָס ער גיט אַ ביס

אַ ציענ!

מיטבוקאון. דאָס איז נים וואָהר... מיין ליעבער... איך בין אויפֿגע-
רענט און דעריבער בעט איך אייך, לאָמיר בעסער אויפֿ-
הערן זיך צו אַמפֿערן. ער האָט איהם געשלאָנען, ווייל יעדער איינער
קוקט מיט קנאה אויף אַ פֿרעמדען הונד פֿון גומער אַבשטאַמונג... יאָ,
יאָ, אלע זיינען מקנא. אויך איהר, מיין הערר, זייט נים ריין פֿון זינד!
ווי נאָר איהר בעמערקט, אַז אימיצענס הונד איז בעסער ווי אייער
אונגאַר, הויבט איהר שוין גלייך אָן... דאָס... יענעס... זיינער...
מיינער... און אזוי ווייטער... נישקשה, איך געדיינק אלצדינג!

לאמאון. און איך געדיינק אויך!

מיטבוקאון (קרימט איהם איבער). און איך געדיינק אויך... וואָס געדיינקט
איהר אזוינס?

לאמאון. האַרצקלאַפעניש... דער פֿוס איז געלעהמט... איך קען נים...
נאטאליא סטעפאנאווא (מיט שפּאַט). האַרצ-קלאַפעניש... וואָס פֿאַר
אַ יעגער זייט איהר? איהר האָט בעדאַרפֿט
ליגען אין קיך און קוועטשען דעם אוווען דאָרט, אָבער נים יאָגען
פֿוקסען! האַרצ-קלאַפעניש!...

מיטבוקאון. טאָקי אין דער אמת'ן, וואָס זייט איהר מיר פֿאַר אַ יעגער?
מיט אייערע קראַנקהייטען זיצט מען אין דערהיים און מען
יאָגט זיך נים אַרום אויף'ן זאַטעל. ווען איהר וואָלט כאָטש געווען אַ יעגער,
אָבער איהר פֿאַרט דאָך נאָר אַרום, כדי איהר וואָלט זיך קענען שפּאַרען
וועגען יענעם הינט, און כדי איהר וואָלט קענען שמערן מענשען פֿון
זייער רוה און אזוי ווייטער. איך בין אויפֿגערענט, לאָמיר בעסער וואַרפֿען
דעם געשפרעך, איהר זייט, הייבט עס, גאָר קיין יעגער נים!

לאמאון. און איהר זייט אַ יעגער, האָ? איהר פֿאַהרט דאָך נאָר אויס,
כדי זיך צוצושמייכלען צום גראַף, צו אינטריגירען... אוי, דאָס
האַרץ... אינטריגאַנט וואָס איהר זייט!...

מיטבוקאון. נו, און אז איך בין אַן אינטריגאַנט? (ער שרייט). שווייגט!
לאמאון. אינטריגאַנט!

מיטבוקאון. אינגעל, יונגער הונד! וואַנדעלדיגע אפטייק!

לאמאון. אלמער שמשור! יעוואים! כ'קען אייך גאנץ גוט!

מיטבוקאון. שווייג! אַניט דערשים איך דיך... מיט'ן ערגסטען געוועהר,
ווי אַ קאָדאַפּאַטקע! עזעל! טויבע נוס! קעשענע גנב!

לאמאון. אלע ווייטען אַז... אַך וואָס האַרץ! אַז אינעם זעלבע
פֿרוי האָט אייך די ביינער צובראַכען... אוי, אדער פֿוס... די
שלייפֿען... פֿונקען... איך פֿאַל אום, כ'פֿאַל...

מיטבוקאון. און דו ליגסט ביי דיין אַפיקון'כע אונטערן פֿאַנטאַפֿעל!
לאמאון. אַט דאָ... דאָ... דאָ... האָט געפֿלאַצט דאָס האַרץ. די פֿלייצע
האַט זיך אָבגעריסען... וואו איז ערגעץ מיין פֿלייצע? ... איך
שטאַרב. (ער פֿאַלט אין פֿאַטעל). דעם דאָקטאָר! (פֿאַלט אין הלשות).
מיטבוקאון. אינגעל! שנעק! עזעל! אוי, מיר איז נים גוט! (טרינקט
וואַסער). ווי ס'איבעלט מיר!

נאטאליא סטעפאנאווא. וואָס זייט איהר מיר פֿאַר אַ יעגער? איהר
קענט דאָך אפילו נים זיצען אויף'ן פֿערדווי
ס'דאַרף צו זיין! (צום פֿאַטער). פֿאַפּאַ, זעה נאָר, וואָס איז איהם? פֿאַפּאַ,
גיב אַ קוק, פֿאַפּאַ! (זי יאָמערט). אייוואָן וואַסיליטש! ער איז טויט!
מיטבוקאון. מיר איז נים גוט! כ'קען נים אָבכאַפען דעם אַטהעס!...
לופֿט!...

נאטאליא סטעפאנאווא. ער איז טויט! (זי טרייסעלט לאַמאָוו'ן ביים
לימט! וואָס האָבען מיר דאָ געטהאָן? ער איז געשטאַרבען! (זי וינקט אין
פֿאַטעל). דעם דאָקטאָר! דעם דאָקטאָר! (היסטערישער אַנפֿאַל).
מיטבוקאון. אַך! ... וואָס איז דאָרטען? וואָס פֿעהלט דיר?

נאטאליא סטעפאנאווא (קרעכצט). ער איז טויט! ... טויט!
מיטבוקאון. ווער איז געשטאַרבען? ווער איז טויט? (אַ קוק טהאַענדיג
אויף לאַמאָוו'ן). ווירקליך, ער איז טויט! גרויסער גאָט!
וואַסער! דעם דאָקטאָר! (האַלטענדיג דאָס גלאָז צו לאַמאָוו'ס ליפֿען). טרינקט! ...
גיין, ער טרינקט נים! ... ער איז אַלואַ טויט און אזוי ווייטער... אונ-
גליקליכער מענש וואָס איך בין? פֿאַרוואָס שוים איך מיר נים אַריין אַ
שטערן? פֿאַרוואָס האָב איך זיך שוין ביז איצט נים איבערגע-
האַלט? אויף וואָס וואַרט איך נאָך? נים מיר אַהער אַ מעסער!
ער נים מיר אַהער! (לאַמאָוו הויבט זיך אָן ריהרען). ס'ווייזט אויס,
צו זיך... טרינקט אַביסעל וואַסער! אזוי...

פֿונקען... טומאן... וואו בין איך ערגעץ?
און. האָט חתונה! שנעל... און צום טיוועל... זי וויל, זי וויליגט
אין! (ער לייגט אַריין לאַמאָוו'ס הענט אין נאטאליאס). זי איז
און אזוי ווייטער. איך בענט אייך און אזוי ווייטער. אַבי לאָזט
רוה!

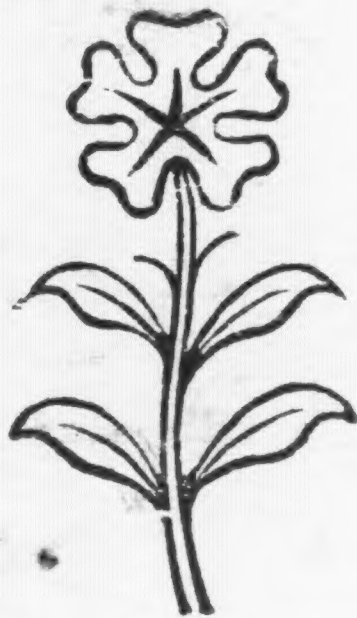
י. האָ, וואָס? (זיך אויפֿהויבענדיג). וועמען?

טשובוקאו. זי איז איינפערשטאנען! נו? צוקושט זיך און... און זאל
 אייך דער טייפלעל ביידע קענען!
 נאטאליא סטעפאנאוונא. (קרעכט.) ער לעבט... יא, יא, איך בין
 איינפערשטאנען...

טשובוקאו. צוקושט זיך!
 לאמאוו. עה? וועסען? (ער און נאטאליא צוקושען זיך.) זעהר אנגענעהם...
 ערלויבט, וועגען וואס האנדעלט זיך עס דא? אך, יא... איך
 פערשטעה... דאס הארץ... די פונקען... איך בין גליקליך, נאטאליא
 סטעפאנאוונא... (ער גיט איהר א קוש אין האנד.) דער פֿום איז געלעהמט...
 נאטאליא סטעפאנאוונא. אייך איך בין גליקליך...
 טשובוקאו. אוף... אראפ א יאך פֿון קאפ.
 נאטאליא סטעפאנאוונא. און דאך, גיט כאַטש איצט צו, אז אונזרא
 איז ערגער פֿון אַטקאטאין.

לאמאוו. בעסער!
 נאטאליא סטעפאנאוונא. ערגער!
 טשובוקאו. נו, איצט הויבט זיך אָן דאָס פֿאַמיליען-גליק! לחיים!
 לאמאוו. בעסער!
 נאטאליא סטעפאנאוונא. ערגער!
 טשובוקאו (שטריינגט זיך אָן זיי אַריבערצושרייען). להיים! לחיים! לחיים!

פארהאנג.

פֿאַר אַיִם,
 אַוי, דאָס

שווייגט!

וועהר,
 נב!